STAR WARS

BOBA FETT

O NOUĂ AMENINȚARE

O NUVELĂ DIN RĂZBOIUL CLONELOR

ELIZABETH HAND

ELIZABETH HAND

STAR WARS

BOBA FETT
O NOUĂ AMENINTARE

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Elizabeth Hand
Boba Fett
Book 5 – A New Threat

2004

ELIZABETH HAND

Elizabeth Hand (născută pe 29 martie 1957) este o scriitoare americană de science-fiction şi fantezie, care a scris patru din cele şase cărţi din seria *Tânărul Boba Fett*. De asemenea, a fost programată să scrie o carte din *Epoca Vechii Republici*, dar ulterior a renunţat.

A scris o recenzie pozitivă despre novelizarea lui Alan Dean Foster a filmului *Trezirea Forţei* pentru Washington Post. În ceea ce priveşte propriile lucrări pentru franciza *Războiul Stelelor*, a declarat că cea mai bună parte au fost emailurile pe care le-a primit de la fanii tineri.

O scrisoare care s-a remarcat în mod deosebit, a fost cererea unui băiat de clasa a III-a care dorea să-i ia un interviu telefonic pentru un proiect şcolar.

…cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Sorii gemeni ai lui Tatooine atârnau deasupra orizontului. Odată, crezuse că arătau ca nişte ochi demonici, care îl ameninţau. Îl avertizau. Îl provocau. Acum erau aproape primitori.

— Pregătire pentru aterizare, ordonă tânărul către consola lui *Sclav I*.

Se uită la sorii roşii, la umbrele care se strângeau ca sângele sub ei. Zâmbi fără să vrea.

E bine să te întorci, gândi Boba Fett în timp ce se apleca în scaun. În spatele lui, în carlingă, se afla o pereche de mâini stafidite – tot ce mai rămăsese din ultima misiune a lui Boba. Se dusese în Marea Dunelor să-l vâneze pe Jhordvar – asasinul Noghri. Extraterestrul mic, cu ochi fără pleoape, făcuse greşeala de a-l trăda pe angajatorul lui Boba. O idee proastă, gândi Boba, amintindu-şi dispreţul lui Jhordvar când îl privi pentru prima oară pe tânărul vânător de recompense, din ascunzătoarea sa din deşert.

— Jabba trimite un lacheu să facă treaba unui asasin! şuieră străinul.

— Greşit, spuse Boba. Blasterul îi era deja aţintit între ochii lui Jhordvar. L-a trimis pe cel mai bun vânător de recompense din casa lui.

Lupta lor fusese scurtă, dar intensă. Boba îi oferise lui Jhordvar şansa de a-l însoţi înapoi la cetatea B'omarr a lui Jabba, dar el refuzase să se predea. Jabba îşi dorise trădătorul mort sau

viu. Ei bine, va primi una din două, gândi Boba în timp ce îndruma *Sclav I* spre cala de andocare a palatului lui Jabba. O furtună de nisip din deşert îl blocase timp de câteva zile în vizuina Noghriului, cu trupul extraterestrului rămas afară în furtună. Nisipul şi căldura mumificaseră ceea ce mai rămăsese din Jhordvar. Mâinile fuseseră rupte literalmente de vânturile aprige; Boba decisese că inelul lui Jhordvar va fi suficient pentru a-l identifica, aşa că lăsă restul corpului, dar îi luă mâinile.

— Ştii, Jhordvar, ar fi trebuit să te predai când ai avut şansa, spuse Boba în timp ce *Sclav I* ateriza. Dar ai luptat curajos, recunosc asta.

Boba îi ordonă computerului navei să se oprească, apoi luă ghearele ofilite ale Noghriului. Se uită la ele, făcând o grimasă, apoi le aruncă în rucsac şi coborî din navă. Îşi lăsase casca Mandaloriană în cabina de pilotaj – o va lua după ce îi raporta la Jabba.

— Ne revedem în curând, spus el, lăsându-şi mâna să alunece de-a lungul corpului navei. Foarte curând.

O pereche de paznici Gamorreani erau tolăniţi la intrarea în castelul lui Jabba. Când se apropia Boba, unul dintre ei îl împinse pe celălalt. Cei doi se priviră surprinşi, dar se ridicară repede. Unul dintre ei mârâi întrebător.

— Am avut o uşoară întârziere, replică Boba. Îşi mută rucsacul, astfel încât cei doi mistreţi îngrozitori să poată arunca o privire asupra ghearelor lui Jhordvar, care se iţeau deasupra. Nimic serios. Doar o furtună de nisip.

Ochii gardienilor Gamorreani se măriră de respect şi – da! – frică. Boba luptă cu dorinţa de a rânji triumfător. Asta era aproape toată recompensa de care avea nevoie. Aproape – dar nu chiar toată. Îşi dădu capul pe spate şi se uită atent la unul dintre Gamorreani. Paznicul se întoarse rapid şi îi deschise uşa masivă. Boba păşi mândru. Va lua tot respectul pe care îl putea obţine. *Respectul se câştigă*, îi spusese întotdeauna tatăl său. *Cât despre cei care sunt suficient de nebuni încât să nu ţi-l dea – ei bine, pentru ei, există întotdeauna frica*.

Boba se opri. Uşa grea din spatele lui se închise trântindu-se. Clipi, aşteptând să i se adapteze ochii la întunericul din interiorul fortăreţei. Aşteptă ca pielea lui să se adapteze la atingerea aerului rece şi ca urechile să prindă sunetele îndepărtate ale veseliei din camera tronului.

Frică şi respect, gândi el cu o satisfacţie sumbră. Tot ce am învăţat despre aceste lucruri poate fi rezumat în două cuvinte: Huttul Jabba. Boba se întoarse şi începu să meargă pe coridor. Câţiva droizi de protocol se grăbiră să treacă pe lângă el, în drumul lor pentru a îndeplini poruncile lui Jabba. Doi dintre paznicii de securitate Droviani ai Lordului Hutt al crimei se învârteau în sus şi în jos pe holuri. Boba îi privi oprind o pereche de Jawa şi percheziţionându-i pe micii recuperatori cu ochi galbeni înainte să-i lase să treacă. Când se apropie Boba, avu mulţumirea de a-l auzi pe unul dintre lacheii lui Jabba murmurându-i numele.

— G'wan[1], scuipă Drovianul, făcându-i cu mâna. Eşti aşteptat. De fapt, ai venit mai devreme – nimeni nu credea că vei veni înapoi atât de repede.

— Unii chiar sperau că nu vei mai reveni! râse tovarăşul său.

Boba îi aruncă o privire rece.

— O să mă asigur că-i spun asta lui Jabba.

Lacheul se înfioră în timp ce Boba merse mai departe. Să fii vânătorul de recompense favorit al lui Jabba avea cu siguranţă un avantaj. Când ajunse la pasajul care ducea spre sala tronului, se opri. Putea să vadă o duzină de umbre de persoane care se mişcau pe coridor. Îi recunoscu pe mai mulţi după armele şi armura lor: erau vânători de recompense.

Se întâmplă ceva, gândi Boba. Dar ce?

Din interior, răsunau muzica stridentă şi râsetele dure – sunetele obişnuite de depravare care îl înconjurau pe Jabba. Auzi un alt sunet, aproape la fel de puternic. Stomacul lui Boba ghiorţăind. Nu am mâncat de ieri după-amiază, gândi el. Şi va dura ceva timp să-i spun lui Jabba toată povestea cu Jhordvar. În plus, asta îmi va oferi şansa să aud orice bârfă despre ceea ce s-a mai întâmplat de când am plecat. Aruncă o privire înapoi spre camera tronului. Pe lângă vânătorii de recompense, mai văzu droizi şi mai mulţi piraţi spaţiali cu aspect ponosit, o tânără dansatoare Twi'lek care zvâcnea din cozile lekku şi un Arkanian care ţinea în lesă un dragon Arkanian foarte tânăr şi foarte activ. Se pare că Jabba va mai fi distras câteva minute, îşi spuse Boba. Se întoarse repede şi coborî în grabă pe un pasaj lateral.

---

[1] G'wan (go on) – mergi, poţi să treci.

— În sfârşit! Ai venit cu noul transport de viermi! Selonianul care purta un halat alb de bucătărie peste corpul său cu păr rar, privea pe o uşă. Când îl văzu pe Boba, îi căzu faţa. Am greşit, spuse el şi se întoarse să agite ceva dezgustător într-un vas clocotit.

Boba continuă să meargă. Trecu pe lângă mai multe uşi, fiecare cu câte un semn pe ea în caractere hutte. *Bucătăria patru, Bucătăria cinci, Bucătăria şase*...

— Bucătăria şapte, spuse Boba uşurat când ajunse la ultima uşă.

Îşi aranjă rucsacul şi intră înăuntru. Imediat, fu întâmpinat de mirosurile calde de pâine de păstăi coaptă, cremă de yowvetch[2], scry-mint[3]. O persoană ciolănoasă era aplecată peste un cuptor care scotea aburi. Alături de ea, altcineva punea ultimele retuşuri pe un sufleu de viermi albi.

— Am întârziat la micul dejun? întrebă Boba.

— Până mâine nu mai servim micul dejun, spuse persoana mai în vârstă fără să ridice privirea.

— Nici măcar pentru un vânător de recompense înfometat?

Cei doi bucătari se întoarseră.

— Boba! strigă persoana mai tânără. Îşi dădu părul din ochi, lăsând în urmă o pată de făină. Te-ai întors! Şi ai devenit şi mai înalt!

Boba rânji.

— Poate că te micşorezi tu, Ygabba.

Ygabba clătină din cap. Îl privi de sus şi până jos.

— Nu. Cu siguranţă eşti mai înalt. O să ai nevoie de o armură nou în curând, Boba.

Boba dădu jos rucsacul de pe umeri şi îl aşeză pe podea.

— Mie-mi spui, zise el. Asta va fi prima chestie pe agenda de discuţii cu Jabba. A doua, de fapt.

Arătă cu degetul spre ceea ce era în rucsac. Gab'borah privi în jos. El era tatăl lui Ygabba. În calitate de bucătar-şef al lui Jabba, era obişnuit să vadă tot felul de lucruri revoltătoare. Dar chiar şi el fu impresionat de trofeul lui Boba.

---

[2] Cremă Yowvetch – tip de cremă de pe Tatooine folosită ca umplutură în gogoşi.

[3] Scry-mint – plantă sau aromă folosită la deserturi, în general la torturile îngheţate.

— Jabba va fi foarte mulţumit, spuse Gab'borah. Îl bătu aprobator pe umăr cu una dintre mâinile ofilite. Nici măcar nu ţi-am recunoscut vocea, Boba. Şi Ygabba are dreptate – ai crescut.

Bătrânul zâmbi şi arătă spre peretele din spatele lui Boba. Acolo, în ultimii doi ani, Gab'borah îl aliniase pe Ygabba şi pe Boba, trasând o linie acolo unde vârful capului lor se întâlnea cu peretele. Boba se uită la cea mai recentă urmă şi, da, acum era cu mulţi centimetri mai înalt.

— Se pare că-ţi prieşte vânătoarea de recompense, spuse Gab'borah făcându-i cu ochiul. Se întoarse şi luă din cuptor un platou cu cremă de yowvetch care încă era caldă şi tremurândă. Ia de aici, Boba – arăţi pe jumătate înfometat.

Boba începu să mănânce cu lăcomie.

— Mmmm – este minunată, spuse el.

— Nu întârzia mult, îl avertiză Ygabba. Se întâmplă ceva. Sunt o grămadă de vânători de recompense care aşteaptă de trei zile să-l vadă pe Jabba. I-a tot amânat – cred că spera să te întorci – dar nu cred va mai aştepta prea mult.

— Mmm. Boba înghiţi ultima bucată de cremă, ştergându-şi gura cu mâneca. Mulţumesc, Ygabba. Şi ţie Gab'borah. Pentru mâncare şi pentru ştiri.

Apucă rucsacul şi o luă înapoi pe hol. Ygabba rânji şi îi făcu semn cu mâna.

— Ne vedem mai târziu, Boba!

— Asigură-te că treci pe aici înainte să pleci din nou, strigă Gab'borah în timp ce Boba se îndrepta spre sala tronului. Vei avea nevoie de mai multe provizii pentru a umple armura aia nouă!

De data asta, bătăuşii lui Jabba avură grijă să i se dea din drum imediat ce îl vedeau pe Boba venind. Prinse câteva ocheade suspicioase pe care i le aruncară ceilalţi vânători de recompense în timp ce trecea. Cu toate astea, îi văzu şi privindu-l cu admiraţie răutăcioasă – mai ales când văzură perechea de mâini mumificate ieşind din rucsac. Când ajunse la intrarea în sala tronului, se opri. Putea vedea la mică distanţă, umbra uriaşă a lui Jabba, care se ridica din nori de tămâie şi fum, ca un munte de nisip din Marea Dunelor. Chiar şi acum Boba nu putea să nu se strâmbe la vederea angajatorului său. Doamne, ăsta-i un Hutt umflat rău, gândi el. Făcu un gest către un droid de protocol care stătea în apropiere.

— Tu, porunci Boba. Droidul se răsuci, fixându-l cu ochii săi strălucitori fără pleoape. Spune-i lui Jabba că a venit Boba Fett.

Droidul îşi înclină uşor capul strălucitor.

— Da, domnule, spuse el şi intră în sala tronului, trecând pe lângă paznici. Vânătorii de recompense care aşteptau, îl priviră pe droid apropiindu-se de tron, apoi strigând cu vocea sa robotică, clară. Stăpâne Jabba! Stăpâne... Capetele se întoarseră şi muzica se opri când păşi Boba în cameră. Droidul se întoarse şi se înclină. După cum puteţi vedea, Mărite Jabba – s-a întors Boba Fett!

Capitolul 2

— Ho ho ho!

Boba înţepeni, în timp ce râsul profund şi familiar răsună prin încăperea vastă. Pe platforma din centrul sălii se vedea forma uriaşă, ca de melc a lui Jabba. În spatele lui Jabba, stătea atent majordomul său Twi'lek, Bib Fortuna. Ochii galbeni ai gangsterului notoriu se fixară pe Boba. Marele Hutt se ridică să-l privească, în timp ce tânărul vânător de recompense veni mai aproape de tron.

— Deci! bubui Jabba în huttă, o limbă pe care Boba o ştia bine. S-a întors vânătorul risipitor! Ochii Lordului crimei se îngustară în timp ce se uita fix la Boba. Dar s-a întors singur. Nu văd niciun semn de Jhordvar!

— Asta pentru că băiatul a eşuat! şuieră o voce din umbră.

Boba aruncă o privire într-o parte. Văzu un alt vânător de recompense, un Aqualish cu ochi bulbucaţi, cu nasul cât tot botul, privindu-l avid.

— A eşuat? Jabba întinse mâna după coşul cu viermi albi zvârcolitori. Luă un pumn de creaturi respingătoare. Aşa este?

Boba aruncă o privire rece spre Aqualishul care se bucura.

— Nu este aşa, Cel mai hain dintre Hutti, spuse Boba. Îşi luă rucsacul de pe umăr şi păşi spre tron. Am făcut aşa cum mi-ai poruncit, Lord Jabba. I-am dat asasinului Jhordvar să aleagă: ori să se întoarcă cu mine, ori...

— Ori să scape! strigă Aqualishul.

Boba ignoră râsul aspru venit de la ceilalţi vânători de recompense.

— Sau să-şi accepte propria moarte, continuă Boba rece. A ales-o pe cea din urmă. Din păcate pentru el. Dar nu şi pentru dumneavoastră, Mărite Jabba.

Cu o mişcare bruscă, Boba îşi ridică rucsacul şi îl întoarse. Rămăşiţele lui Jhordvar căzură pe podea. Mâinile ofilite erau curbate în sus, de parcă încercau – prea târziu – să scape. Icnetele răsunară prin sala tronului, urmate de murmure

emoţionate. Jabba se uită la majordom. Cu un arc, Bib Fortuna se îndreptă repede spre trofee. Se aplecă şi apucă o mână scheletică. Apoi o întoarse astfel încât Jabba să poată vedea inelul de amaralit verde-auriu sclipind pe un deget mumificat.

— Este într-adevăr Jhordvar, spuse Bib Fortuna.

Îi aruncă lui Boba o privire admirativă. Apoi, Twi'lekul smulse inelul din mâna stafidită a asasinului şi se întoarse să-l ridice spre Jabba.

— Hmmmm, medită Jabba. Îl puse pe Fortuna să ţină inelul la lumină ca să-l inspecteze. Se uită la Boba. Foarte încet, gura fără buze a lui Jabba se despărţi într-un zâmbet. Ho ho ho! Vino...

Boba îşi lăsă respiraţia să iasă într-un şuierat tăcut de uşurare. Făcu paşii spre Jabba aproape în fugă, oprindu-se în faţa tronului.

— Mâna ta, porunci Jabba. Boba întins palma, iar Jabba lăsă inelul în el. Vei primi recompensa obişnuită, tinere Fett. Ăsta este doar un bonus. Amaralitul valorează mult în unele părţi ale galaxiei.

Dar nu pe Tatooine, gândi Boba, asigurându-se că se uita calm la angajatorul său.

— Mulţumesc, Lord Jabba, spuse el. Voi avea mare grijă de el.

Jabba îl privi de parcă i-ar fi putut citi gândurile tânărului. Limba flască a Huttului se mişcă în colţul gurii în timp ce întindea mâna după mai mulţi viermi.

— S-ar putea să-ţi fie de folos, tinere Boba, bubui el. În următoarea ta aventură...

Boba se uită fix la el, încercând să nu lase confuzia să i se arate pe faţă. În holul din spate îi auzea pe vânătorii de recompense adunaţi, şoptind supăraţi între ei.

— Următoarea mea...? începu el.

— Da. Jabba făcu un gest dispreţuitor către ceilalţi vânători. Îi vezi? Şacali! Şerpi Arrak! Sunt prădători. Sunt vânători buni – dar nu sunt foarte buni. Le lipseşte viziunea. Le lipseşte rezistenţa, îi răsună vocea. Le lipseşte voinţa de a reuşi.

Boba îşi permise un zâmbet mic şi sumbru.

— Rezistenţa o pot înţelege, spuse el.

— Ştiu, spuse Jabba. De aceea am aşteptat întoarcerea ta. Am o treabă importantă pentru tine. Va fi nevoie de mulţi

vânători de recompense – dar numai unuia i se va da cea mai satisfăcătoare sarcină.

— Şi asta pot înţelege, spuse Boba.

— Aceşti vânători de recompense, continuă Jabba, arătând spre ceilalţi, sunt aici de o săptămână. Unii nu au avut răbdare să aştepte. Au plecat. Nu se vor mai întoarce.

Boba se cutremură la tonul lui Jabba. Vocea Lordului crimei se ridică în timp ce striga, astfel încât toţi cei din sală să-l poată auzi.

— Întoarceţi-vă peste o oră! Atunci vă veţi primi ordinele. Va fi glorie pentru voi toţi – şi sânge pentru toţi, încheie el, cu gura largă ondulându-se într-un zâmbet.

În toată camera cavernosă, unii vânători de recompense înjurară. Alţii râseră. Restul făcură gesturi ameninţătoare şi se îndepărtară furioşi. După câteva minute, mai rămăseseră doar câţiva, uitându-se cu speranţă la Jabba. Unul dintre ei era Aqualishul.

— Ce mai asteptaţi? urlă Jabba. Se întoarse spre Bib Fortuna. Aceşti oaspeţi nu îşi cunosc manierele! Poate le-ar plăcea să împartă masa cu fiarele din groapă?

— Cu siguranţă, stăpâne, spuse Twi'lekul cu un zâmbet urât.

Boba privi în jur. Vânătorii de recompense rămaşi se grăbiră spre uşa cu arcadă. Aqualishul plecă ultimul. Se uită din nou la Boba, apoi îi urmă pe ceilalţi.

— Acum, tună Jabba de pe tronul său. Se aplecă înainte, cu coada zvâcnind uşor şi îi făcu semn lui Boba spre el. Te-ai descurcat bine pentru un tânăr vânător de recompense.

— Mulţumesc, Lord Jabba, spuse Boba.

— De fapt, atât de bine, încât nu mai am nevoie de tine aici, continuă Jabba.

Boba îl privi, tresărind.

— Dar tocmai ai spus...? întrebă el. Nu mai aveţi nevoie de mine?

Înghiţi în sec, încercând să nu lase să se vadă că este alarmat.

Dar tot ce vreau este să fiu vânător de recompense, gândi el. Cel mai bun – şi să fac cea mai bună treabă numai pentru Jabba!

— Nu asta am spus. Vocea lui Jabba era calmă, puţin ameninţătoare. Am spus că nu mai am rost de tine aici, pe Tatooine.

Boba îl privi fix, îndrăznind cu greu să-şi creadă urechilor.

Jabba dădu din cap.

— Aşa este. Mâine începi o nouă slujbă pentru mine, Boba – în afara planetei!

Capitolul 3

În afara planetei! Da! Boba voia să lovească aerul de emoţie.

— Când plec? întrebă el.

Jabba îl privi aprobator.

— Mă bucur să văd că eşti mulţumit de perspectivă, tună el.

Luă un glubex[4] moale, în formă de stea, îi desprinse capul de corp şi îl mâncă, sugându-l sonor. Întinse pielea goală spre Boba.

— Ăă, nu, mulţumesc, spuse Boba.

Jabba eructă şi apoi continuă.

— Mulţi ar fi îngroziţi de gândul de a călători pe Xagobah în astfel de vremuri tulburi. Dar cred că instinctele mele despre tine sunt corecte. Nu pari să-ţi fie frică.

Boba ezită.

— Tatăl meu m-a învăţat că frica poate fi depăşită, spuse el în cele din urmă. Simţi o durere amintindu-şi de tatăl său, Jango Fett – puternicul vânător de recompense, omorât de acel Jedi ucigaş, Mace Windu. A spus mereu că un vânător de recompense bun ar trebui să-şi cunoască prada la fel de bine ca pe el însuşi. Cunoaşterea înseamnă putere. Frica înseamnă energie. Iar cu putere şi energie, se poate cuceri orice. Se poate învinge orice inamic.

Jabba îl privi cu ochii lui de chihlimbar proaspăt tăiat.

— Tatăl tău te-a învăţat bine, Boba Fett.

— Ceea ce nu m-a învăţat, Mărite Jabba, am învăţat de la tine.

Gura enormă a lui Jabba se deschise într-un hohot de râs. Întinse mâna spre braţul ofilit al lui Jhordvar şi îl flutură de parcă era un evantai.

— Ho ho! În acest caz, ai învăţat bine, într-adevăr! Jabba aruncă braţul lui Jhordvar în umbră. Dar vei avea nevoie de

---

[4] Glubex – creaturi în formă de stea considerate o delicatesă de către Hutti. Când erau mănâncaţi, se serveau de obicei cu capul desprins de corp.

toate cunoştinţele tale, tinere Fett, spuse el. Şi nici ceva noroc nu ar strica – nu acolo unde te trimit.

Boba aşteptă cu răbdare. Ştia că nu trebuie să-l întrerupă pe Jabba. În acest moment, majordomul lui Jabba preluă conducerea.

— Săptămâna trecută un membru de rang înalt al Senatului Republicii l-a contactat pe Marele Jabba. Complet confidenţial, desigur, zise obscurul Bib Fortuna cu un zâmbet rău. Vor să apară că lucrează doar prin canalele adecvate. Au pus recompensă pe capul multor Separatişti de frunte. Lordul Jabba a fost de acord să-i ajute să vâneze aceste spurcături. Toată lumea ştie că vânătorii de recompense sunt cei mai buni, adăugă Bib Fortuna, bucurându-se. Chiar şi Republica!

Boba zâmbi. Mâna lui se mişcă instinctiv către blasterul cuibărit la şold.

— Deci vrei să-i vânez?

— Nu. Twi'lekul făcu un gest de lehamite spre holul gol. Lordul Jabba îi va lăsa pe ceilalţi să facă asta.

Boba îi aruncă o privire lui Jabba. Lordul crimei îl urmărea cu atenţie. Boba îşi păstră expresia calmă. Aşteptă ca Fortuna să continue.

— Pentru tine Jabba are în minte ceva mult mai periculos.

Boba dădu din cap.

— Grozav!

— Ai auzit vreodată de un Separatist pe nume Wat Tambor?

— Nu, spuse Boba.

— Este şeful Uniunii Tehnologice Separatiste, precum şi inginer de luptă. Un strateg strălucit. Şi extrem periculos – un expert în maşini de luptă şi un maestru în tehnologii de apărare. De asemenea, este expert în evadare. Republica l-a capturat şi reţinut într-o unitate de înaltă securitate. Dar mai mulţi dintre adepţii lui Tambor din Uniunea Tehnologică l-au eliberat, cu asistenţa unui metamorf Clawdite.

— Un Clawdite, repetă Boba, încruntându-se. Am ajuns să îi urăsc pe Clawditi.

Nu le spuse de ce – şi anume că un tânăr metamorf îl jefuise pe Boba când se aflase pe Aargau, încercând să recâştige averea tatălui.

— Sursele Lordului Jabba l-au informat că Wat Tambor este pe Xagobah, spuse Bib Fortuna. S-a refugiat în cetatea sa de acolo. Trupele Republicii i-au asediat ascunzătoarea, folosind o armată clonă condusă de un Maestru Jedi pe nume Glynn-Beti.

La cuvântul *Jedi*, chipul lui Boba deveni sumbru. Nu le spuse că o întâlnise pe Glynn-Beti, când fusese pe *Candaserri*. Ea chiar îi arătase bunătate; nu-i aflase niciodată numele sau filiaţia adevărată. Glynn-Beti era o Bothană cu blană crem şi era mică în înălţime – mai mică de un metru şi jumătate. Dar avea o prezenţă impunătoare şi ştia să comande în ciuda mărimii ei mici – dar avea puterea şi autoritatea unui Jedi. Şi nimic nu ar putea schimba părerea lui Boba despre asta.

— Şi eu îi urăsc pe Jedi, spus el.

Dar nu pe Ulu Ulix, Padawanul lui Glynn-Beti, se gândi Boba. Ulu a fost singurul Padawan de care i-a plăcut cu adevărat.

Jabba aprobă din cap. Fortuna continuă:

— Ştiu. Separatiştii care îl susţin pe Wat Tambor au adunat o forţă de luptă imensă – droizi de clasă Hailfire[5], droizi păianjen, droizii de luptă cei mai avansaţi tehnologic pe care i-a văzut vreodată cineva. Pentru a ajunge la Wat Tambor va trebui mai întâi să treci de liniile Republicii şi cea a Separatiştilor – niciun membru al forţelor Republicii de pe Xagobah nu trebuie să ştie că ai această misiune.

— Înţeleg, spuse Boba.

— Chiar înţelegi?

Gura lui Jabba se despărţi brusc într-un zâmbet rece. Fortuna continuă să vorbească.

— Odată ce ai trecut de forţele Separatiste – dacă vei putea – trebuie totuşi să intri în Cetate. Wat Tambor a conceput-

---

[5] Droizi de clasă Hailfire IG-227, cunoscut şi sub numele de *Tancul Hailfire IG-227*, *droid roată* sau pur şi simplu *Hailfire*, era un model de droid tanc fabricat de Haor Chall Engineering care era utilizat de către Clanul Bancar InterGalactic şi Confederaţia Sistemelor Independente în timpul Războiului Clonelor. Era o platformă blindată purtătoare de rachete, uşor identificabilă prin roţile de rulare, asemănătoare unui cerc, cu diametrul de 8,5 metri, capabile să se deplaseze la viteze intimidante pe un teren plat sau pe lacuri puţin adânci. Fiind capabil să turtească orice întâlnea în cale, era folosit cel mai bine pentru a distruge vehiculele inamice. Manevrabilitatea lor şi sistemele de acţionare rapidă, armura uşoară de culoare maro cu argintiu, le făceau rapide, dar şi vulnerabile la atacurile infanteriei.

o el însuşi. Şi-a concentrat toate cunoştinţele tehnologice într-un singur scop: să facă acea cetate de neînvins. Nimeni nu a trecut vreodată de apărarea lui. Nimeni – nici măcar un Jedi. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, în interior, există capcane pretutindeni. Uşile ascunse. Şi există zvonul că Tambor este protejat de ceva încă şi mai îngrozitor!

Jabba se apleacă înainte. Circumferinţa lui uriaşă se mişcă pe tron, ca o alunecare de noroi în mişcare lentă.

— I-ai văzut pe ceilalţi vânători de recompense, Boba. Fiecare dintre ei îşi dorea slujba asta. Unii dintre ei erau dispuşi să omoare pentru asta! Tu eşti?

Capitolul 4

— Când plec? întrebă Boba, încercând să nu pară prea nerăbdător.

— Aproape imediat.

Jabba se întoarse şi îi vorbi lui Fortuna cu voce joasă. Twi'lekul ascultă, aruncând o privire spre Boba, apoi aprobă din cap, se închină şi plecă.

— Am poruncit ca nava ta să fie realimentată şi aprovizionată, spuse Jabba. Ceilalţi vânători şi-au primit deja misiunile de la Bib Fortuna. Vor pleca şi ei în curând. Dar numai tu vei merge pe Xagobah.

Jabba băgă mâna într-un acvariu. Smulse un singur wuorl[6] din masa de creaturi care se agitau în interiorul acvariului, îl băgă în gură şi îl mestecă gânditor.

Uf! gândi Boba. Se uită repede în jos, îşi reglă alimentarea blasterului şi aşteptă ca Jabba să termine.

— Există o mică problemă pe care trebuie să o discutăm, spuse Jabba. Eructă din nou, copios. Taxa ta.

— Taxa mea?

Boba se prefăcu că reflectează la asta. Ştia că trebuia să-şi aleagă foarte atent cuvintele. Nu voia să pară prea neliniştit, ca ceilalţi vânători de recompense. Trebuia să fie isteţ şi viclean. Chiar mai inteligent decât Jabba însuşi – numai că Jabba nu trebuia să ştie asta, niciodată.

— E o misiune foarte dificilă, zise Boba în cele din urmă. Cea mai periculoasă despre care am auzit vreodată. Lucrez pentru tine de ceva ani, Mărite Hutt. Tu, mai mult decât oricine, ştii cât de loial îţi sunt. Şi cât de recunoscător pentru că m-ai ales pentru această sarcină, ştiind că sunt încă tânăr.

Boba lăsă capul în jos. Vocea lui era respectuoasă, dar nici măcar Jabba nu putea vedea aspectul hotărât din ochii tineri ai vânătorului de recompense.

---

[6] Wuorl – specie asemănătoare unei broaşte care trăia pe ramurile copacilor Greenstalk de pe planeta Mrlsst din sectorul Tapani. Erau consideraţi o delicatesă şi era recoltaţi pentru carnea lor.

— Lord Jabba! Voi accepta orice taxă pe care o consideraţi adecvată.

Corpul mare al lui Jabba păru să se baloneze de încântare.

— Încă o dată, ai dat un răspuns bun! Doar tu arăţi apreciere pentru grija mea! Doar pe tine pot conta întotdeauna. Prin urmare, vom împărţi taxa pe care mi-a promis-o Republica. Voi păstra şaptezeci la sută. Restul este al tău, Boba.

Doar treizeci la sută! Alţii ar fi putut să râdă sau să se certe, dar Boba ştia foarte bine – Jabba păstra de obicei nouăzeci la sută. Boba se înclină.

— Mulţumesc, Mărite Jabba. După cum spui, sunt încă tânăr şi învăţ. Şi când mă voi întoarce din misiunea asta, voi continua să lucrez pentru tine. Începând din acel moment, ucenicia mea va fi terminată. Taxa mea va fi mai mare. Dar loialitatea mea va rămâne aceeaşi.

Inima lui Boba bătu mai repede în timp ce rostea aceste ultime cuvinte. Risca şi ştia asta. Dar să fii cel mai bun vânător de recompense din galaxie însemna să-ţi asumi riscuri. Se uită neclintit la Jabba şi îi aşteptă răspunsul.

Pentru o clipă, Jabba tăcu. Ochii lui galbeni se aprinseră.

— Când te întorci? Când te întorci? spuse el în cele din urmă. Corpul lui începu să tremure de râs. Ho ho! Nu vrei să spui *dacă te întorci*? Jabba se trase înapoi pe tronul său. Acum, pleacă! Pregăteşte-te pentru aventura ta! Dacă te vei întoarce, vom mai discuta despre asta!

— Da, Lord Jabba, răspunse Boba.

Făcu o mică plecăciune, apoi se-ntoarse şi ieşi foarte repede din sala tronului.

A fost foarte aproape! gândi el. Tonul lui Jabba şi privirea furioasă din ochii lui îi spuseră lui Boba că mersese, poate, prea departe de data asta!

Boba se duse în apartamentul său, câteva camere mici situate în cel mai estic turn al palatului lui Jabba. Când ajunse acolo, ezită şi rămase în faţa uşii. Trecuseră câteva luni de când se întorsese. Nu rămase niciodată aici mai mult de câteva zile sau săptămâni, la un moment dat, între slujbe. Totuşi, camerele astea erau aproape ca o casă. Ştia ce va găsi înăuntru. Camerele sale erau simple, aproape spartane. Camerele unui războinic, fără lucruri lipsite de valoare, în afară de un mic teanc

de holocărţi de lângă patul lui. Cărţi despre strategie, navigaţie, tehnici de armament Mandalorian, cercetare şi vânătoare; texte antice despre război. Cea mai preţioasă dintre toate era cartea lăsată de tatăl său. Conţinea cuvintele şi imaginile tatălui său. Alături de casca şi rămăşiţele armurii tatălui său, cartea era cea mai apreciată posesiune a lui Boba. Aflase mai multe din cartea aia decât din oricare alta. Dar învăţase şi mai multe din propria experienţă. Gândul la tatăl său îl întristă pe Boba. Dar ştia că ar fi fost mândru de fiul său. La urma urmei, tocmai primise cea mai importantă misiune de la Huttul Jabba!

Deschise uşa şi intră înăuntru. Camera era exact aşa cum o lăsase. Sau nu?

— Hei..., se încruntă Boba.

Nu-şi lăsase casca Mandaloriană la bordul lui *Sclav I*? Totuşi, era aici, în mijlocul patului său. Boba aruncă o privire în jur, suspicios. Dar nu era niciun semn să mai fi fost cineva. Uşa nu dădea semne de intrare forţată. Cu mâna plutind spre blaster, traversă camera spre pat. Mai era ceva acolo, lângă casca tatălui său. Un set de armuri. La început, crezu că era armura care îi aparţinuse lui Jango – armură pe care Boba îşi dorise să o poarte, dar care era încă prea mare pentru el.

— Hm, spuse el.

Luă piesa de pe piept, modelată pentru a se potrivi cu silueta musculoasă a lui Jango. Stai puţin – ceva era diferit. Armura corporală era mai mică decât a tatălui său. Boba o ridică – şi da, era dimensionată pentru a i se potrivi lui. Perfect.

Examină armura cu atenţie, încă încruntat.

— Uau, şopti el, uimit.

Acolo, puţin sub partea stângă a cutiei toracice, o adâncitură mică arăta locul unde Jango, cu mult timp în urmă, abia supravieţuise loviturii unui asasin.

Boba ţipă încântat. Era armura corporală a lui Jango!

— Asta-i grozav! exclamă el cu voce tare.

Închise repede uşa şi o încuie. Apoi îşi scoase uniforma obişnuită – tunica şi pantalonii albastru pal a tânărului soldat Mandalorian, cizmele negre până la genunchi care îi erau mici de aproape un an.

— Sper că se potriveşte!

Se potrivea – de parcă ar fi fost făcută pentru el. Pantaloni rezistenţi la foc, de culoare albastră, cu acoperitoarele

blindate, de culoarea oţelului, pentru genunchi şi fluierul piciorului. O tunică de adult, mult mai grea şi mai rezistentă decât cea a unui tânăr, cu armură pentru umăr şi piept, centură pentru arme grele, tocuri pentru încheietura mâinii şi mănuşi de protecţie care se simţeau ca o a doua piele, mai elegante. În cele din urmă, Boba îşi trase cizmele – cizmele tatălui său, dar cu tălpi şi tocuri nou întărite, care puteau rezista la temperaturi suficient de fierbinţi pentru a topi fierul. Tocmai apucase casca când se auzi o bătaie în uşă.

— Boba? întrebă o voce familiară. Sunt eu, Ygabba...

— Şi eu, Gab'borah, se auzi o a doua voce. Putem să intrăm?

— Desigur!

Boba deschise uşa. În hol stăteau Ygabba şi Gab'borah. Amândoi cu rânjete până la ureche.

— Se potriveste! strigă Ygabba. Ştiam că aşa va fi!

— Tu ai făcut asta? întrebă Boba uitându-se fix la ea.

— Da! Cu ajutorul lui. Arătă cu degetul mare spre tatăl ei. De ce crezi că am fost atât de atenţi să-ţi măsurăm înălţimea ultima dată când ai fost aici? Ştiam că vei creşte – şi se pare că am avut dreptate!

Boba clătină din cap. Se uită la noua sa armură, apoi la Ygabba şi Gab'borah.

— Ăsta este cel mai bun lucru pe care mi l-a dat cineva vreodată, spuse el. Ridică apoi casca. Cu excepţia acestui lucru. Şi a acestuia, zise el întinzând mâna după cartea tatălui său şi strecurând-o cu grijă într-un buzunar. Ygabba. Gab'borah. Cum voi putea vreodată să vă mulţumesc?

— Mi-ai salvat fiica de Neimoidianul ăla oribil, Gilramos, spuse Gab'borah clătinând din cap. Îţi voi fi dator pentru totdeauna.

— Şi nu uita – i-ai salvat şi pe toţi ceilalţi copii, spuse Ygabba. Îl privi, apoi arătă spre casca lui, rânjind. Sper că nu te-ai supărat că ţi-am luat asta de pe *Sclav I*. Am crezut că o să vrei să o încerci cu restul armurii blindate. Şi, după cum ştii, nu a fost prima dată când am ţinut casca pentru tine.

Boba râse. Când o întâlnise pentru prima oară pe Ygabba, ea fusese un copil de stradă, forţată să fure pentru Gilramos Libkath. Şi unul dintre primele lucruri pe care încercase să-l fure, fusese chiar casca lui!

— Sigur că nu, spus el. Dar ar putea fi ultima. Jabba mă trimite într-o altă misiune.

— Atât de curând? întrebă Gab'borah.

— Da, zise Boba aprobând din cap. Dar asta este grozavă – este prima mea misiune în afara planetei!

— Minunat! spuse Ygabba. Vocea ei avea un strop de invidie. Unde?

Boba ezită. Voia să le spună despre misiune, mai mult decât orice. La urma urmei, Gab'borah şi Ygabba era aproape ca o familie pentru Boba. Dar nu-şi putea permite riscul. Acum era în fruntea vânătorilor de recompense ai lui Jabba.

Şi voia să rămână acolo.

— Nu vă pot spune, spuse el. Ar fi prea riscant. Nu doar pentru mine, ci şi pentru voi.

Ygabba părea dezamăgită, dar tatăl ei dădu din cap.

— Înţelegem, spuse el. Vocea lui părea melancolică, dar ochii lui albaştri străluceau. Suntem foarte mândri de tine, Boba. Şi tatăl tău ar fi mândru. Gab'borah băgă mâna în buzunarul halatului de bucătar şi scoase un pachet mic. Ţine. Astea vor dura mult. Oriunde ai merge, vei avea nevoie de mâncare.

Boba luă pachetul. Dezlipi un colţ pentru a vedea ce era înăuntru.

— Raţii gleb! Se strâmbă, apoi spuse: Adică... Mulţumesc, Gab'borah.

Raţiile Gleb nu aveau un gust foarte bun, dar un singur cub mic furniza suficientă energie şi substanţe nutritive pentru o muncă grea de o zi.

— Ar fi bine să plecăm, spuse Ygabba. Îi aruncă lui Boba un zâmbet melancolic. Mai am ceva pentru tine. Nu e la fel de incitant ca raţiile gleb, dar...

Îi întinse un obiect mic, de mărimea mâinii lui Boba.

— Ce este? întrebă el, luând obiectul.

Era mai greu decât arăta, fiind închis într-un recipient din plasteel gri.

— O surpriză, spuse Ygabba. Aşteaptă până ajungi acolo unde te duci. Apoi deschide-l.

Boba aprobă din cap.

— Mulţumesc, Ygabba.

— Cu plăcere. Sper să te ajute. Îi zâmbi lui Boba, arătând spre casca lui. Şi să ai grijă de asta. Nu voi fi tot timpul prin preajmă pentru a avea grijă de ea!

Boba zâmbi.

— Nu-ţi face griji, spus el, luându-şi rămas bun de la ei, în timp ce cei doi se întorceau şi ieşeau înapoi pe hol. Voi avea grijă.

Capitolul 5

Boba mai fusese în afara planetei, desigur.

Se născuse pe Kamino cea udată de ploaie, îşi îngropase tatăl pe Geonosis, o planetă pustie şi mai dezolantă decât Tatooine. Fusese pe Aargau, unde recuperase ceea ce mai rămăsese din averea tatălui său şi unde explorase labirintul Oraşului Subterau, plin de pericole. Şi înainte de asta, fusese pe una dintre lunile lui Bogden şi pe planeta otrăvită Raxus Prime.

Raxus fusese locul unde Boba îl întâlnise pe bărbatul pe care tatăl său îl numise *Contele*. Unii îl cunoşteau pe Conte drept Dooku, un lider al Separatiştilor. Alţii îl cunoşteau drept Tyranus.

Darth Tyranus fusese agentul care îl alesese pe Jango Fett ca sursă pentru marea armată de clone a Republicii. Acum, Republica şi Separatiştii erau în război. Contele Dooku şi Tyranus se aflau de părţile opuse ale conflictului. Şi doar Boba Fett ştia că Tyranus şi Dooku erau aceeşi persoană. Aceste cunoştinţe îi salvaseră viaţa pe Aargau. Această cunoaştere era ca o armă. Ca şi armă, îi dădea lui Boba o mare putere. Şi, ca o armă, avea puterea să-i omoare pe cei care o foloseau.

În cabina lui *Sclav I*, Boba făcu o verificare de ultim moment dacă armele sale erau încărcate şi gata de utilizare.

— Pachet propulsor, blaster, generator pentru propulsie, neutralizator ionic, rachete de luptă. Boba îşi verifică echipamentul mortal. Aruncătorul de săgeţi, lansatoarele de rachete, aruncătorul de cablu...

Poate că Jabba era lacom, şi dezgustător, şi înfometat de putere. Dar când venise vorba să-l echipeze pe vânătorul de recompense preferat, fusese la fel de generos pe cât erau de proşti paznicii lui Gamorreani. Armele noi străluceau în magaziile lui *Sclav I*: blastere, ionizatoare, rachete cu plasmă. Şi, la cererea lui Boba, Jabba aranjase să fie instalat pe *Sclav I* noul echipament de bruiere a senzorilor, precum şi un scut de camuflaj interstiţial de ultimă generaţie. Dar cel mai bun dintre toate era setul strălucitor de blastere Westar-34 de pe centura de arme a lui Boba.

— Nu te voi dezamăgi niciodată, Tată. Nu atât timp cât le am pe astea, murmură Boba în timp ce verifica celula de putere a unui încărcător de blaster.

Westar-34 îi aparţinuseră cândva lui Jango Fett. Acum erau ale fiului său. Blasterele fuseseră proiectate de Jango şi construite special pentru el. Fiind suficient de compacte pentru a se potrivi unui pachet propulsor, armele erau turnate dintr-un aliaj dallorian aproape de nepreţuit, conceput pentru a rezista căldurii unui furnal. Boba nu era sigur ce îl aştepta pe Xagobah. Dar era destul de sigur că lucrurile se vor înfierbânta odată ce ajungea acolo. Se aşeză la consola navei şi introduse cursul spre Xagobah. Aruncă o privire pe ecran.

— Se pare că nu sunt singurul vânător de recompense dornic să plece, zise el.

În cala de andocare din jurul lui, alte zeci de nave se pregăteau să plece de pe Tatooine. Droizii astromeci şi mecanicii Ughnaught mişunau peste tot, grăbindu-se să facă ajustări de ultim moment navelor spaţiale şi speederelor. În aerul roşu, ceţos, de deasupra lui, Boba putu distinge mai multe nave spaţiale, fulgerând ca stelele căzătoare. Apăsă butoanele de pornire ale lui *Sclav I*. Cu o bubuitură asurzitoare şi o explozie de flăcări din reactoarele sale de fuziune, *Sclav I* ieşi din cala de andocare.

— Da!

Inima lui Boba bătea de fiorul care însoţea fiecare nouă misiune. Sub el, Marea Dunelor se întindea ca o flacără pe suprafaţa lui Tatooine. Şi, tot ca flacările, dune roşii şi portocalii strălucitoare se estompară aproape imediat în negru, în timp ce *Sclav I* trecu de atmosfera planetei şi se îndrepta spre vastul tărâm al spaţiului. Boba verifică din nou coordonatele pentru Xagobah. Aruncă o privire prin fereastra cabinei şi văzu punctele obişnuite ale planetelor şi stelelor îndepărtate. Se încruntă.

— Ce e aia?

În partea de jos ferestrei, ceva sclipi şi ţâşni ca un asteroid. Ceva care nu ar trebui să fie acolo.

— În sectorul ăsta nu există asteroizi, spuse Boba. Nici vreo turbulenţă planetară recentă...

Boba verifică rapid planul de zbor al lui *Sclav I*. Nu exista niciun semn de activitate a meteoriţilor. Sclipirea crescu în dimensiuni. Boba se apleca înainte.

— Nu este un meteorit! Întinse instinctiv mâna spre unitatea de control a dispozitivului de lansare a rachetelor lui *Sclav I*. Este o navă de luptă! strigă el. Şi mă urmăreşte!

Degetele lui fulgerară pe consolă. Imaginea mărită a unui speeder Koro-1 umplu imediat ecranul. Boba lovi furios cu pumnul în consolă. Avea nevoie de datele de înregistrare ale vehiculului. Literele argintii umplură ecranul.

Înregistrare Andoană, licenţă pentru Urzan Krag de pe Krag Fanodo.

— Aqualishul, şopti Boba. Îşi dorise şi el misiunea. Ei bine, nu o va obţine!

Prin faţa lui, pe lângă fereastră, trecu o undă albă. *Sclav I* se cutremură de parcă ar fi început reintrarea în atmosferă.

— Trage asupra mea!

Boba intră imediat în modul de atac. Nava Andoană dispăru din vedere.

— Are un dispozitiv de camuflare, mormăi Boba. Ei bine, şi eu am unul.

Boba porni sistemele de blocare a senzorilor, apoi activă detectoarele de protoză. Indicau că nava Andoană era undeva, în spatele lui.

— Vrei să te joci de-a v-aţi ascunselea? spuse Boba. Apucă manşa tunurilor laser ale lui *Sclav I* şi trase. Ei bine, ascunde-te de astea!

Salvele de energie străbătură golul negru din afara navei. Îşi găsiră ţinta şi părură să se lichefieze în jurul ei. Apăru conturul speederului Andoan, îmbrăcat într-o piele de plasmă aprinsă. Nava Andoană păru să planeze ca o lacrimă care aşteaptă să cadă. O clipă mai târziu, o flacără orbitoare de plasmă alb-albastruie cuprinse nava Aqualishului.

— Te-am prins! exclamă Boba.

Undele de recul ale exploziei pulsară în jurul lui *Sclav I*, apoi se dispersară. Acolo unde fusese speederul Andoan, pluteau acum doar pete strălucitoare de resturi, ca un câmp de asteroizi în miniatură.

— Ce mod minunat de a începe ziua! se bucură Boba.

Ochii îi străluciră când activă programul de navigaţie al lui *Sclav I*. Se aplecă înainte, degetele sale programând automat coordonatele pentru destinaţia sa.

— Următoarea oprire – Xagobah!

Capitolul 6

Boba nu era surprins de faptul că Wat Tambor alesese Xagobah pentru a-şi construi cetatea. Întregul sector era cunoscut ca fiind preferat de contrabandiştii care îşi croiau drum prin regiunile mai locuibile. Jabba avea contacte în rândul interlopilor de pe diferite planete de acolo. Totuşi, până să-şi primească misiunea, Boba nu-l auzise niciodată pe Lordul crimei menţionând Xagobah.

Nu auzise pe nimeni, niciodată, să o menţioneze.

— Şi totuşi, iat-o, murmură el.

Chiar înaintea lui *Sclav I*, o planetă sclipi la vedere. Boba clipi, întrebându-se dacă ochii îi jucau feste. Planeta părea ireală. Contururile sale erau neclare, de parcă o mână uriaşă ar fi desenat-o cu cerneală colorată, apoi ar fi încercat s-o şteargă.

Totuşi, pe măsură ce *Sclav I* se apropia, Boba văzu că problema nu era cu ochii lui. Problema era cu Xagobah. Întreaga planetă era plină de culori. Purpuriu, violet, lavandă, maro roşiatic închis, prună: fiecare nuanţă de violet văzută vreodată de Boba, şi multe alte nuanţe pe care nu şi le-ar fi putut imagina vreodată. Culorile se schimbau şi se deplasau pe suprafaţa planetei ca un calamar demon[7] imens, neliniştit. Tentaculele de indigo şi violet ţâşneau la mii de kilometri în atmosferă, apoi se retrăgeau. Pe măsură ce *Sclav I* îşi începu coborârea, Boba întrezări fulgerele zimţate de sub ceaţa violetă a lui Xagobah. Erau furtuni atmosferice.

— Nu e bine, îşi spuse în sinea lui.

Mai văzu şi altceva. Plana ca un şoim, ferit de fulgerele furtunilor – una dintre cele mai mari nave pe care o văzuse vreodată. O navă de asalt a Republicii.

— Cu siguranţă sunt puşi pe treabă, spuse Boba sumbru. Verifică repede să se asigure că dispozitivul de camuflare al lui

---

[7] Calamar demon – moluscă cu opt braţe originară de pe planeta Aquaris, cu fălci mari aflate sub tentacule. Era un prădător acvatic deosebit de vicios, care ataca orice se apropia de vizuina sa. Tentaculele erau suficient de puternice încât să zdrobească încet pe oricine era prins în strânsoare, precum şi să sfărâme cu uşurinţă un glisor acvatic.

Sclav I era în continuare activat. Acum, hai să aruncăm o privire mai atentă.

Aduse *Sclav I* pe cât de aproape de navă îndrăznea. Era un *Acclamator*, unul dintre transportoarele militare special construite de Republică pentru a transporta trupe clone prin galaxie. Fiecare navă avea până la 16.000 de soldaţi clonaţi, precum şi păşitori blindaţi, bombardiere, speedere şi provizii de muniţii.

Şi la bord mai era şi personalul de comandă al Republicii – şi comandanţi militari de pe suprafaţa lui Xagobah.

— Adică, acolo unde mă îndrept eu, zise Boba. Mai bine s-ajung acolo, repede!

Aruncă o ultimă privire spre *Acclamator*, apoi reporni propulsoarele. *Sclav I* porni glonţ spre Xagobah. Afară, fuioarele de purpuriu şi lavandă fulgerau pe lângă navă. Boba se gândi la transportor. Asta arăta, cu siguranţă, că Republica trimisese o întreagă armată pentru a-l asedia pe Wat Tambor. Din ceea ce ştia Boba despre Separatişti, aceştia aveau propria armată, cu care să răspundă. O armată de droizi. Droizi de luptă, superdroizi de luptă, droizi păianjen.

Strânsoarea lui Boba se accentuă pe comenzile lui *Sclav I*. Luptase cu succes cu droizii de pe Tatooine, când îi salvase pe Ygabba şi pe ceilalţi copii de Neimoidianul malefic. Dar nu trebuise să lupte niciodată cu o armată întreagă!

— Bine că am armura, spuse Boba. Şi blasterele...

Programul navigaţional al navei îi arătă că se apropia rapid de suprafaţă. Încă nu era sigur cum arăta Xagobah, privită de aproape.

Dar ştia ce va găsi acolo – probleme.

Capitolul 7

Boba aduse *Sclav I* în modul de croazieră. Afară, bucăţile de ceaţă purpurie închisă zburau ca nişte turme de mynocki înaripaţi. Boba văzu că ceaţa devenea mai groasă – şi mai întunecată – cu cât se apropia de suprafaţa lui Xagobah.

Tot nu am habar ce fel de forme de viaţă sunt originare aici, gândi el.

Se uită prin ceaţa care se zvârcolea. Era aproape imposibil de văzut ceva, ceea ce însemna că va fi dificil şi pentru ceilalţi să-l vadă pe el.

— Şi ăsta e un lucru bun. Boba luă pachetul propulsor. Republica a venit după Wat Tambor. Iar Wat Tambor va fi ocupat să se apere împotriva trupelor clone – şi niciunul dintre ei nu va fi fericit să mă vadă venind!

Se întoarse înapoi la consola lui *Sclav I*. Afară, ceaţa nu se mai mişca. În schimb, atârna ca o perdea grea, purpurie, peste tot. În timp ce *Sclav I* naviga la scurtă distanţă deasupra pământului, Boba văzu Xagobah pentru prima dată.

Şi ceea ce vedea acolo era dezgustător!

— Ciuperci? exclamă Boba.

Numai că astea nu erau ciuperci obişnuite. Erau înalte cât copacii; la fel de înalte ca formaţiunile stâncoase care înconjurau fortăreaţa lui Jabba. Văzu ciuperci portocalii în formă de turnuri, cu apendice lungi cauciucate atârnând din ele ca nişte braţe. Văzu păduri întregi de ciuperci în formă de umbrelă, galbene, purpurii, verzi-otrăvitoare. În anumite zone, pământul era acoperit cu un covor de chestii zvârcolitoare, ca părul sau blana. Fluturau şi îşi schimbau culoarea când nava trecea pe deasupra lor, întunecându-se de la roz la cel mai închis violet. Unele dintre ciupercile mai înalte aveau ciuperci precum scările care se târau în sus. Se târau cu adevărat, ca nişte melci sau omizi gigantice, umflate.

— Scârbos! spuse Boba.

Deşi era şi oarecum mişto, într-un mod oribil. Se uită la o ciupercă uriaşă care arăta ca o meduză umflată. Pulsa şi eructa

nori de fum negru-violet în timp ce nava lui Boba plutea pe deasupra ei. Numai că nu era fum, ci spori.

— Asta este ceaţa, îşi dădu seama Boba uimit. Nu ceaţă sau nori – ci miliarde şi miliarde de spori de ciuperci! Mă întreb dacă este sigur să îi respir?

Se logă rapid pe computerul medical al navei şi citi datele de acolo.

Se recomandă să luaţi un antidot înainte de a pune piciorul pe Xagobah, ca măsură de precauţie. Majoritatea ciupercilor sunt inofensive, dar unele au toxine care pot fi fatale dacă sunt înghiţite sau respirate. Altele pot provoca modificări entităţilor biologice non-native.

— Ca mine? întrebă Boba, în timp ce scotea un mic inhalator din trusa sa medicală.

Boba inspiră antidotul, apoi aruncă inhalatorul gol.

— Schimbări, medită el. Mă întreb ce fel de schimbări? Ei bine, voi avea destul timp să aflu – mai târziu. Acum trebuie să-l găsesc pe Wat Tambor.

Sclav I naviga acum cu mult sub coronamentul pădurii de ciuperci. Dar, în depărtare, Boba putu vedea şi altceva în afară de ciupercile cauciucate şi tentacule. Focuri laser. Privi în timp ce salvele albastre strălucitoare izbucneau prin ceaţa violetă şi neagră. Pentru o clipă, rachetele luminară scena de mai jos.

— Iat-o, şopti Boba.

În centrul unui luminiş mare se contura o structură imensă: cetatea lui Wat Tambor. Era prea întunecat afară pentru a o vedea clar. Dar Boba putu distinge tăieturile întunecate aflate la aproximativ 500 de metri de cetate – o serie de tranşee proiectate de trupele Republicii. De aici se ridica şi mai mult foc de laser, care se îndrepta spre zidurile cetăţii. Boba putea distinge siluetele nenumăratele care se mişcau printre umbre.

— Soldaţi clone, spuse el cu voce tare, pregătindu-se să aterizeze. Aici este toată acţiunea. Ceea ce înseamnă că exact acolo va trebui să merg şi eu!

Pe Tatooine, unul dintre primele lucruri pe care le făcuse Boba a fost să aranjeze ca nava să-i fie complet revizuită de către Mentis Qinx. La vremea aceea, Boba nu avea credite ca să plătească pentru lucrare. Blufase, proiectând destulă autoritate încrezătoare pentru a-l păcăli pe droidul administrativ al lui Qinx. Şi bluful dăduse roade. Qinx modernizase celulele de

putere ale lui *Sclav I*. Instalase o serie de camuflaje care ascundeau turbolaserele şi lansatoarele noi de rachete. Modernizase consola motorului. Înlocuise chiar şi grila hardware existentă cu una mai mare. Într-o zi, reţeaua aia va găzdui un hardware de camuflaj mai avansat.

Din păcate, Qinx nu îl instalase încă.

— Ăsta va fi următorul tău mare proiect, Qinx, mormăi Boba.

Se uită la uriaşa navă de asalt a Republicii care plutea chiar dincolo de atmosfera planetei. Scutul interstiţial al lui *Sclav I* îşi făcuse treaba cum trebuie acolo, cu ochii Republicii aţintiţi spre suprafaţa lui Xagobah. Dar va funcţiona şi aici, pe planetă? Activă toate dispozitivele auxiliare de camuflare ale navei şi începu aterizarea. Mai jos, pădurea de ciuperci se legăna şi se zvârcolea în timp ce *Sclav I* cobora. Norii de spori trecură peste ferestrele navei. Pâlpâiri de albastru şi auriu explodară în apropiere, prin ceaţa violetă. Aterizase în spatele liniilor frontului; dacă ar fi încercat să zboare direct spre cetate, atât forţele Republicii, cât şi cele Separatiste ar fi fost alertate de prezenţa sa. Iar Boba avea nevoie şi de camuflaj şi de surpriză dacă voia să-l captureze pe Wat Tambor.

Văzu şi mai multe focuri de laser. Forţele Republicii erau foarte aproape.

Cu o scuturare, *Sclav I* atinse solul.

— Am ajuns, mormăi Boba.

Un fior trecu peste el, dar îl ignoră. Înfruntarea fricii devenise o a doua natură pentru el. Aruncă o privire spre cartea tatălui său, aşezată în siguranţă sub consolă. Nu cu mult timp în urmă, Boba ar fi luat-o cu el, pentru noroc şi pentru a-i oferi încredere. Dar nu acum. Boba devenise disciplinat şi, cu asta, venise şi încrederea. Şi memorase fiecare sfat al lui Jango. Acum Boba purta cu el amintirea tatălui său, împreună cu înţelegerea propriilor forţe. Cât despre noroc? Boba inspiră adânc.

Ne facem singuri norocul, îi spusese Jango. *Atenţie, viclenie, pregătire – în asta constă norocul*. *Oh – nu strică să ai şi un arsenal întreg de arme*, adăugase tatăl său cu unul dintre zâmbetele sale rare.

Gândul la Jango îl făcu pe Boba să zâmbească trist.

— Ei bine, am arme, asta-i sigur, spuse el.

Făcu o verificare rapidă a armelor de foc, rulând inventarul în palma uneia dintre mâini. Cu cealaltă mână, verifică setul de arme de la centură. Un pumnal cu lamă vibratorie, blasterele, o singură grenadă CryoBan[8] pe care i-o dăduse Jabba drept recompensă pentru un succes anterior. Armura de corp Mandaloriană, mai puternică şi mai dură decât pielea de chrysalidă[9], la fel de suplă ca pielea lui Boba.

Ah, ce grozavă este! gândi el, îndoindu-şi braţele. Verifică dacă blasterele Westar erau complet încărcate. Ar trebui să fie destul… Porni spre trapă, apoi se opri. Privirea îi căzu asupra unui obiect mic care se odihnea lângă consola de zbor.

Cadoul lui Ygabba. Îl ridică, simţind din nou cât era de greu pentru ceva atât de mic. Îl deschise cu grijă.

— Uau! Ochii i se măriră încântaţi. Un înveliş holografic[10]!

Îl examină îndeaproape: avea celulă de putere compactă, generator cartuş de holograme şi proiector. În timp ce îl întorcea, alunecă un mic text. Boba recunoscu scrisul de mână îngrijit a lui Ygabba.

Boba, pariez că nu te aşteptai la asta! Am folosit înregistratorul de holograme al lui Jabba pentru a scana o imagine pentru tine pe cartuşul de holograme. Vederea ei va fi următoarea ta surpriză! Vestea proastă este că nu o poţi verifica până nu o utilizezi efectiv – iar celula de alimentare durează doar două minute. Aşadar, păstreaz-o pentru cazul când chiar vei avea nevoie de ea. Abia aştept să aud cum a mers!

Prietena ta, Ygabba.

Boba clătină din cap, minunându-se.

— Ygabba, cu siguranţă ai cel mai bun gust în materie de cadouri, spuse el în cele din urmă. Prinse instrumentul la locul său pe centură. Bănuiesc că asta e tot…

---

[8] Grenadă CryoBan – tip de grenadă care putea îngheţa temporar ţintele.

[9] Chrysalida – tip de creatură modificată de alchimia Sith. Se credea pe scară largă că în timpurile străvechi, cunoştinţele despre crearea lor fuseseră deţinute, iniţial, de vechea rasă Sith. În acei ani de început, creaturile erau folosite de Imperiul Sith, unde serveau ca animale de companie sau de protecţie pentru ofiţerii de rang înalt sau nobilii puternici. Cunoştinţele pentru crearea unor astfel de monştri au fost ulterior codificate în holocroni, care au fost îngropaţi pe lumi Sith, precum Korriban.

[10] Înveliş holografic – formă avansată de holoproiector care plasează o imagine holografică stocată, a unei fiinţe, peste forma fiinţei care îl poartă. Asta creează o iluzie vizuală aproape perfectă care se mişcă, acţionează şi reacţionează odată cu purtătorul.

Era gata să plece. O clipă se uită cu dor la pachetul propulsor. Ar face mai rapidă deplasarea, cu siguranţă. Dar în timp ce întindea mâna spre el, auzi o explozie de foc laser de afară. Se auzi o salvă de răspuns, urmată de o explozie.

Boba clătină din cap.

— Prea riscant.

Fără tragere de inimă, lăsă pachetul propulsor acolo unde se afla. Îşi aranjă casca astfel încât să-i acopere faţa şi păşi înainte, deschizând ecluza. Pentru o ultimă dată, se opri şi se uită înapoi în interiorul navei sale – unde spera că va reveni. Apoi închise ecluza şi deschise uşa exterioară.

Un val de aer cald, mlăştinos, îl înconjură, plin de mirosuri de putregai şi apă stătută. O salvă de tun făcu ca ciupercile falnice să tremure ca iarba în vânt. Auzi comunicări îndepărtate şi strigăte, apoi ţipătul a ceva ce nu era uman. Boba zâmbi.

— Wat Tambor, am venit!

Cu o mână pusă pe blaster, Boba Fett făcu primul său pas pe suprafaţa lui Xagobah – şi în necunoscut.

Capitolul 8

Sclav I aterizase într-o mică poieniţă din pădurea de ciuperci. După ce verifică dacă zona era în siguranţă, Boba fugi în linişte până ajunse la marginea poienii. Se opri şi se uită înapoi. Nava lui dispăruse. Inima lui Boba se opri pentru o clipă.

— Ce?

Forţele Republicii îl găsiseră atât de repede? Deodată îşi aminti. Era scutul interstiţial al lui Jabba! Râse răguşit.

— Se pare că dispozitivul de camuflare funcţionează!

Boba privi spre locul unde era ascunsă nava lui. *Mă întorc cât de repede pot*, gândi el. *Cu Wat Tambor – mort sau viu!* Îşi atinse casca în semn de *la revedere*, apoi se întoarse şi începu să-şi croiască drum prin pădure.

— Uf!

Boba lovi un tentacul gros, de culoare verde-purpuriu, care se întinsese spre el dintr-o ramură de deasupra. Tentaculul se retrase ca un cratsch[11] care se pregăteşte să lovească. Din el ieşi un nor de ceaţă verde şi un miros de carne putredă. Boba se strâmbă.

— Amuzant, Jabba nu a spus nimic despre ciuperci împuţite care se mişcă!

Îşi activă sistemul de filtrare a căştii. În timp ce păşea înainte, cizmele lui se scufundară într-o mocirlă lipicioase.

— Uf! gemu Boba din nou.

Din aer, suprafaţa acoperită cu ciuperci a lui Xagobah părea solidă. Dar acum, când stătea pe sol – sau în el – Boba văzu că era cam la fel de solid ca mucusul de mugruebe[12]. Trase de picior în sus. Se auzi un sunet puternic, în timp ce pământul de dedesubt îi aspira înfometat cizma. Poate că nu fusese o idee atât de bună să lase în urmă pachetul propulsor. Înainte să poată face un alt pas, un sunet asurzitor sfâşie aerul deasupra

[11] Cratsch – prădător care prefera să-şi atace din copaci prada.

[12] Mugruebe – specie de mamifere asemănătoare cu broaştele, originare de pe planeta Agamar din sistemul Mirgoshir din sectorul Lahara din Teritoriile Inelului Exterior. Aveau patru membre, două membre mari, posterioare, folosite pentru mişcare şi două membre anterioare mult mai mici care ieşeau din bărbia creaturilor, având fiecare câte două degete.

capului său, urmat de o explozie orbitoare de flacări. Instinctiv, Boba se aruncă înapoi către o ciupercă în formă de umbrelă care avea de trei ori înălţimea sa. Asta fu prima lui greşeală.

— Hei! strigă Boba.

Ciuperca uriaşă avea o tăietură în lateral, suficient de mare pentru a-l adăposti pe Boba. Crezuse că se poate ascunde acolo de cel care trăgea. În schimb, din ciupercă se extinseră brusc un fel de pliuri mari, subţiri, ca nişte aripi uriaşe. Îl acoperiră până când îl înfăşurară într-un cocon slinos, lăsându-i doar capul liber. Apoi îl traseră înapoi, spre baza ciupercii copac. Un miros de putrefacţie îi umplu nările. Mâinile lui Boba loviră, luptându-se să se elibereze. Asta fu a doua greşeală.

În clipa în care degetele lui atinseră pliurile care se ondulau, acestea se blocară rapid. Şi cu cât se lupta mai mult, cu atât i se înrăutăţea situaţia. În câteva minute, era blocat complet. Îşi simţea blasterul pe centură, dar nu se putea mişca pentru a-l apuca. Vârfurile degetelor atinseră mânerul pumnalului cu lamă vibratorie, dar nu putu să-l scoată din teacă. Abia putea să respire. Şi asta, din păcate, părea să fie ideea, pentru că Boba încă mai putea vedea. Şi ceea ce văzu era că, încet, inevitabil, era tras spre deschizătura de pe latura marii ciuperci.

Numai că nu era doar o deschizătură. Şi nu era o gaură. Se mişca, se deschidea din ce în ce mai larg cu cât se apropia de el.

Şi dintr-o dată Boba ştiu ce era – o gură.

Capitolul 9

Ciuperca era ca un hibrid oribil între ciupercă şi păianjen. Pliurile care îl învăluiau pe Boba erau ca o pânză.

Şi gura – ei bine, era exact ca o gură! Boba simţi mirosul de putrefacţie al ultimei mese. Şi putu să vadă rând după rând de dinţi roşii, ascuţiţi ca briciul, care se întindeau adânc în interiorul trunchiului ciupercii.

Acum ce era de făcut?

Încercă din nou să dea cu piciorul. Nu se întâmplă nimic. Era complet imobilizat. Gura era acum la doar câţiva metri distanţă. Boba o privi prin cască. Nu le putea mişca, dar totuşi mâinile i se încleştaseră de supărare.

Stai puţin…

Chiar sub una dintre mâini simţi vârful a ceva dur şi neted: sprayul său Stokhli[13]. Boba îl luase de la un nomad Stokhli care îi dăduse ceva bătăi de cap, într-o zi, în Mos Eisley. Îl pusese pe centura de arme şi, dacă era să spună adevărul, aproape că uitase de el, în ciuda faptului că sprayurile pulverizatoare costau foarte multe credite. Era mic şi subţire, cu un dispozitiv de neutralizare în partea inferioară şi cu cartuşe de spray cu ceaţă la câţiva milimetri deasupra.

Blllaaaerghhh...

Sunetul care venise dinspre copacul ciupercă, semăna cu un geamăt dezgustător de plăcere, pe care Boba îl interpretă drept – *cină!*

— Nu încă, mârâi el.

Îşi încleştă din nou mâna, vârfurile degetelor atingând sprayul. Nu avea cum să ţintească spre ciupercă, nici vreo

---

[13] Spray Stokhli – armă pentru distanţă, neletală, folosită pentru neutralizarea şi capturarea fiinţelor vii. Acţionează prin aruncarea unei ceţi, având o rază de acţiune optimă de 100 de metri şi maximă de până la 200 de metri. Un declanşator de lângă degetul mare regla telemetria, pentru a seta cât de repede să se formeze reţeaua, un potenţiometru seta lăţimea reţelei şi un buton de control putea modifica intensitatea sarcinii electrice de neutralizare. Pe măsură ce reţeaua se înfăşura în jurul ţintei, elibera o sarcină neutralizatoare. Puterea reţelei combinată cu sarcina electrică puternică erau, în general, capabile să imobilizeze complet o persoană sau un animal.

modalitate de a regla cantitatea de ceaţă sau de sarcina electrică pe care o va livra. Dacă ar da greş, Boba s-ar trezi încâlcit din nou, tot incapabil să se mişte. Nu că ar mai conta!

Aaaaergghhhh!

O limbă purpurie palidă ieşi din gura ciupercii. Petele de salivă urât mirositoare se împrăştiară pe casca lui Boba. Cu fiecare fărâmă de forţă pe care o mai avea, Boba se concentra asupra mişcării degetului spre sprayul pulverizator.

Încă puţin, doar încă o fracţiune – şi se auzi un zgomot înăbuşit. Lângă Boba, sprayul pulverizator tresări de parcă urma să explodeze – şi apoi chiar o făcu!

— Am reuşit! se bucură Boba.

O ceaţă sclipitoare izbucni din vârful sprayului. Îl înconjura pe Boba, dar nu se lipi de el. În schimb, se fixă pe membrana slinoasă care-l înfăşura ca un cocon. Formă o a doua reţea, o reţea suficient de puternică pentru a reţine un myntor[14]. O sarcină de supratensiune electrică puternică pulsă prin reţeaua de ceaţă.

Bine că am casca şi armura! gândi Boba.

Când încărcătura electrică îşi neutraliză prada, Boba se aruncă înainte. În jurul lui, membrana ciupercii slăbi, apoi se retrase. Era liber!

Se auzi un zgomot nefericit, apoi un fel de geamăt sfâşietor. În următoarea clipă, se afla la pământ, îndepărtându-se de copacul ciupercă. Se opri, apoi se ridică în picioare. Mâna i se mişcă spre neutralizator, dezactivându-l.

— Ei bine, a fost de folos, spuse el.

La câţiva metri distanţă, ciuperca tremura şi gemea. Plasa de neutralizare îi acoperea gura. Limba ei palidă lovi patetic în plasă, în timp ce deasupra ei, coroana umbrelă a ciupercii căzu.

— Doar un mare vânător de recompense ar fi putut ieşi din asta! se lăudă Boba în timp ce se ştergea. Şi...

Înţepeni. Mâna lui pluti spre blaster în timp ce se întorcea, pe cât de încet îndrăznea, pentru a se uita la creatura din spatele lui.

---

[14] Myntor – carnivor reptilian patruped, originar de pe Kothlis. Au boturi lungi, plăci osoase pe spate, capabile să devieze salve de blaster şi ochi care puteau să iasă din cap pentru a vedea în orice direcţie.

— Şi doar un prost s-ar fi apropiat de un copac flimmel în timpul orelor de hrănire, spuse creatura cu răceală.

— Cine eşti? întrebă Boba.

Dar ar fi putut întreba: *Ce eşti?*

Creatura îl privi calm. Era un reptilian, puţin mai înalt decât Boba şi cu braţele şi picioarele lungi şi musculoase îmbrăcate în ceea ce părea a fi o uniformă violet cu gri. Ochii săi mari, în formă de migdale, aveau o inteligenţă rece, gura fără buze era curbată într-un zâmbet uşor, dezvăluind dinţii ascuţiţi. Braţele sale vânjoase erau încovoiate în jurul unei puşti blaster.

Şi blasterul era îndreptat chiar spre Boba Fett.

Capitolul 10

— Cine sunt? repetă creatura. Pe Xagobah, ne place să punem întrebări înainte să răspundem. Dar...

Urletul unei rachete se auzi deasupra capului lor. Boba tresări. O clipă mai târziu, racheta lovi la mică distanţă, făcându-l să cadă în genunchi. Ridică ochii pentru a vedea creatura care se holba la el, încă extrem de calm.

— Dar se pare că pentru moment ne găsim de aceeaşi parte, continuă creatura, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Botul blasterului său rămase fixat pe Boba când îi făcu semn să se ridice.

— Şi care parte este asta? se răsti Boba.

— Cea greşită, replică creatura, în timp ce o altă rachetă zbură pe deasupra lor. Repede!

Lovi cu puşca blaster în coastele lui Boba, arătând spre pădurea de ciuperci.

— În nici un caz! clătină din cap Boba. Mi-am făcut deja planuri de cină şi nu includ să fiu eu felul principal!

Creatura scoase un mormăit scăzut. Boba înţepeni, apoi îşi dădu seama că râdea.

— Planuri de cină! repetă el. Asta-i bună! Orele de hrănire s-au terminat...

Îl lovi din nou, de data asta mai tare. Fără să vrea, Boba începu să se îndrepte spre pădurea de ciuperci.

— Arborii flimmel împărtăşesc un sistem subteran de rădăcini, continuă creatura. Sunt vechi de mii de ani şi când unul este rănit, suferă toţi. Şi ăsta a fost rănit foarte tare!

Indică arborele flimmel din care scăpase Boba. Pălăria sa se retrăsese complet. Arăta ca o umbrelă închisă – şi foarte jalnică.

— Niciunuia dintre ei nu îi va fi foame pentru o vreme. Creatura îi aruncă lui Boba o privire admirativă. I-ai dat o lovitură foarte bună.

— Mulţumesc, spuse Boba.

Privi atent creatura. Dar expresia ei, în timp ce îl privea înapoi, era în mare parte de curiozitate. Boba îşi poziţionă mâna astfel încât să fie aproape de blaster.

Care este cel mai bun mod de a înfrunta chestia asta – orice ar fi ea? se întrebă el.

Extraterestrul era înarmat, dar şi Boba era. Ar putea să-l împuşte – dar dacă ar fi alţii în apropiere? Se uită la străin din colţul ochiului. În timp ce o făcea, ecoul focului de laser făcu pădurea de ciuperci din jur să se agite de parcă ar fi străbătut-o un vânt puternic.

Nici măcar nu ştiu de care parte a conflictului este, gândi Boba. O izbucnire bruscă de paraziţi de comunicaţii îl făcu să se hotărască. A fost prea aproape, gândi Boba. Şi putea spune dintr-o privire că extraterestrul simţea la fel. Boba decise să preia iniţiativa. Îşi ajustă casca şi ridică umerii pentru a părea cât mai înalt posibil.

— Mai bine găsim adăpost – repede, spuse el.

Spre surprinderea sa, extraterestrul aprobă din cap.

— Pe aici, spuse el, întorcându-se spre pădure.

Boba îl urmă, încercând să nu se împiedice de aglomerările de ciuperci împrăştiate sub picioarele sale, uşor strălucitoare, arătând ca nişte oraşe mici, cu cupole. Îşi ţinu mâna pe armă, scanând ciupercile din jurul lui căutând semne de ambuscadă. Din fericire, nu văzu nimic, cu excepţia ciorchinilor de ciuperci strălucitoare şi a ocazionalului copac flimmel. Alergară timp de mai multe minute. Se auzi o a doua explozie de paraziţi de comunicaţii – mult mai aproape de data asta. Boba putu chiar să distingă cuvinte: Tambor Angalarra, Ulu, Suspiciune de ambuscadă...

Suspiciune de ambuscadă. Strânsoarea lui Boba pe blaster se accentuă. La câţiva metri în faţă, ghidul său reptilian se opri în faţa unei ciuperci enorme de culoarea cernelii unui calamar demon. La fel ca arborele flimmel, avea deasupra o coroană în formă de umbrelă de soare. Spre deosebire de copacul flimmel, avea membre oscilante care ieşeau din el. Îi aminteau lui Boba de spiţele unei roţi – doar că spiţele începuseră să se topească.

— Pe aici! şuieră extraterestrul.

Făcu un salt din alergare şi îşi prinse cu uşurinţă antebraţele cu gheare de cea mai joasă ramură. Întreaga

ciupercă păru să se răstoarne. Aproape imediat planta se îndreptă, membrele sale înfăşurându-se şi desfăcându-se precum degetele.

— Repede! strigă extraterestrul alarmat. Vino aici!

Boba se uită la el. Ochii verzi de jad ai creaturii, fără pleoape, îl priviră înapoi. Apoi se întoarse şi începu să urce mai departe pe tulpina ciupercii. În timp ce o făcea, scoase un sunet clicăit, de parcă ar fi vorbit cu ciuperca.

Întregul copac tresări când un zgomot înfundat scutură aerul.

— Ah, mulţumesc, dar nu! ţipă Boba.

Începu să se întoarcă. Înainte să se poată mişca, ramura cea mai joasă a copacului şerpui spre el. Se înfăşură în jurul taliei sale, ferm, dar delicat; apoi, rapid ca fulgerul, îl ridică în aer.

Vuuum! Îl loviră fragmente de murdărie şi de ciuperci spulberate. Boba se uită îngrozit spre pământ. Acolo unde stătuse, se căsca o gaură de mărimea unui speeder. Perimetrul îi era străbătut de pâlpâiri de flacări. Simţi mirosul de ozon al unei grenade cu puls.

— A fost prea aproape! exclamă Boba.

Lângă el, extraterestrul aprobă din cap.

— Într-adevăr, spuse el.

Boba clipi. Pentru prima dată îşi dădu seama unde se află: la jumătatea unei ciuperci uriaşe, cu un reptilian înarmat şi, eventual, flămând, lângă el. Era depăşit, cel puţin pentru moment.

Mai bine să fac pe prostul, gândi el.

— Ştiu că nu-ţi place să răspunzi la întrebări – dar poţi să-mi spui exact ce se întâmplă?

Extraterestrul îl privea cu ochii săi calmi şi inteligenţi. Îl privi de sus până jos, evaluându-i armele, armura şi casca Mandaloriană. Cu una dintre mâinile sale cu gheare mângâia absent tulpina arborelui ciupercă. După un moment vorbi – dar nu ca răspuns la întrebarea lui Boba. Scoase o serie de clicuri şi mârâituri, aparent direcţionate către copac. Arborele răspunse extinzând un fir lung şi subţire spre capul lui Boba.

Oho! gândi el, dar rămase pe loc. Vârful îi atinse casca, apoi pieptul. Rămase acolo, apăsat pe armura netedă. Boba îşi

simţi inima bătând. După o clipă, îşi dădu seama că şi copacul îl poate simţi. Mă verifică!

Boba simţi admiraţie. Reptila extraterestră se uită la Boba şi dădu din cap. Gura i se deschise într-un zâmbet plin de dinţi ascuţiţi.

— Ciuperca are un sistem senzorial primitiv care răspunde la căldură şi mişcare. Detectează o frecvenţă cardiacă crescută. Veşmintele tale indică faptul că eşti un războinic şi, bănuiesc, un mercenar care intenţionează să mă atace. Eu nu sunt un războinic. Extraterestrul se sprijini de tulpina ciupercii. Ochii lui de jad se umbriră. Dar, după cum vezi, am învăţat să port arme. Numele meu este Xeran. Sunt un Xamster. Familia mea a fost legată de acest arbore malvil[15], Malubi, de o mie de ture[16] a lui Xagobah. Cândva, sute de-ai noştri locuiam aici şi recoltam sporii lui Malubi. Acum am rămas doar eu. Vocea lui Xeran deveni tristă. A venit războiul pe Xagobah. Deşi nu am vrut să facem parte din el, totuşi războiul ne-a afectat. Mulţi dintre ai mei au fost obligaţi să slujească o parte sau alta. Mulţi alţii au fugit, doar pentru a fi împuşcaţi din aer. Arborii noştri mor neglijaţi şi singuri. Şi acum sunt prins între două armate... Ridică o mână cu gheare şi arătă. Acolo. Poţi să îi vezi?

Boba se încordă, dar nici măcar ajustarea focalizării căştii nu îl ajută.

— Nu, răspunse el.

Extraterestrul scoase o altă serie de clicuri. Arborele ciupercă – Malubi – extinse un alt tentacul. Acesta era mai gros şi mai puţin cauciucat. Extraterestrul sări pe el, apoi îi făcu semn lui Boba să facă la fel. O făcu, iar extraterestrul îl ţinu, pe măsură ce tentaculul urca tot mai sus, până când ajunseră în vârful lui Malubi.

— Uau, icni Boba uimit.

Aici sus, erau deasupra brumei catifelate de spori purpurii. Boba putea vedea coroana pădurii de ciuperci fluturând uşor, dedesubt. Putea vedea mica poiană unde lăsase *Sclav I*, deşi, desigur, nava era invizibilă, ascunsă de dispozitivul său de camuflare. Şi...

---

[15] Arbore malvil – copac ciupercă semi-gânditoare, originară de pe Xagobah. Are tentacule pe care le poate deplasa şi care pot detecta temperatura şi căldura. Pare să aibă o relaţie simbiotică cu fiinţele din rasa Xamster.

[16] Se face referire la numărul de ani.

Respiraţia lui Boba se opri în gât. Se apucă strâns de apendicele cauciucat al lui Malubi. Se bucura că Xeran nu-i putea vedea faţa în spatele căştii Mandaloriane. Pentru că vârful arborelui malvil îi oferea, de asemenea, o vedere clară şi terifiantă a ceea ce avea de înfruntat.

Din aer, tranşeele Republicii arătaseră ca nişte tăieturi în pământ. Acum Boba văzu cât de atent fuseseră construite. Fiecare dintre ele conţinea o trupă de aproximativ treizeci de soldaţi clone, puternic înarmaţi. Din tranşee izbucniră valuri de foc, arcuindu-se prin aer spre cetate. Cu fiecare bombardament, un grup de soldaţi clone atacau din tranşee – doar pentru a fi întâmpinaţi de un grup opus de droizi! Boba fluieră. Forţele Republicii erau impresionante – calculă că existau sute, poate o mie de soldaţi clone dispuşi pe câmpul de luptă de mai jos. Dar cetatea era atât de bine apărată încât Boba nu îşi putu suprima un icnet.

— Jabba avea dreptate în legătură cu Wat Tambor, mormăi el.

Maestrul tehnologiilor de apărare, spusese gangsterul despre el; şi acum Boba putea vedea cât de adevărată era această declaraţie. Prin ceaţa de spori şi foc laser, Boba putu vedea pentru prima dată armata de droizi a Separatistului: linii de droizi de luptă care atacau neîncetat, neobosiţi, soldaţii clone din liniile Republicii.

Arăta destul de rău. Dar ceea ce făcu mâna lui Boba să se strângă pe blaster nu erau armatele care se ciocneau.

Pentru prima dată, putu vedea clar cetatea lui Wat Tambor.

Capitolul 11

— Deci asta e, murmură Boba.

— Da, spuse Xeran. Cetatea Mazariyan. Cauza tuturor necazurilor mele.

— Şi începutul necazurilor mele, răspunse Boba, încercând să nu se înfioare.

Mazariyan se ridica de pe suprafaţa planetei, inimaginabil de imensă, o pată neagră mată. Laturile sale erau în trepte, ca laturile unei piramide vechi de pe Yavin. Dar chiar şi de la distanţa asta Boba putu vedea că edificiul nu era doar o clădire. Suprafaţa neagră mată şi netedă părea să pulseze de viaţă. Pâlpâirile de fulgere de energie curgeau în sus şi-n jos. Pe nivelurile de sus, ieşeau în afară ţepi negri strălucitori. Ţepii erau de două ori mai mari decât corpul lui Boba şi la fel de ascuţiţi ca suliţele. Putea vedea unde erau înfipte în ele siluete întunecate. Chiar în timp ce privea, unul dintre ţepi începu să se retragă încet, ca o maşină. Boba privi îngrozit cum o siluetă moale alunecă din ea, căzând şi rostogolindu-se pe latura cetăţii.

— Tiranul care e îngropat acolo a pervertit evoluţia formelor de viaţă de pe Xagobah, spuse Xeran. Tonul lui era constant, dar Boba văzu că faţa îi era încordată. A luat ciuperci care erau inofensive, hrănindu-se doar cu bacterii. Ne-a luat copacii malvil blânzi. Le-a aplicat inginerie genetică astfel încât acum să fie pervertiţi şi să omoare lucrurile fără să se hrănească cu ele.

— Lucruri precum umanoizii, spuse Boba cu voce joasă.

— Corect, fu de acord Xeran. Şi Xamsterii.

— Care este numele acestui tiran? întrebă Boba, dar ştia deja răspunsul.

— Wat Tambor, spuse Xeran. Este rău. Şi, după cum vezi, ne-a adus răul...

Xeran arătă spre locul unde o masă întunecată se întindea la aproximativ cinci sute de metri de cetate, în umbra sa lungă.

— Astea sunt doar câteva dintre trupele Republicii adunate acolo. Asediază de săptămâni. Indiferent cât de mulţi vin, puţini sunt capabil să intre. Şi când o fac, auzim zvonuri despre ceea ce găsesc în interior. Stăpânirea tehnologiei l-a făcut pe Wat Tambor nemilos. Nu există prizonieri în cetatea sa. Şi nici supravieţuitori.

Boba se uită înapoi la Mazariyan. Descoperi că nu-şi poate lua ochii de pe ea, aşa oribilă cum era.

— Republica foloseşte clone, zise el, mai mult pentru sine decât pentru Xeran.

— Da. Uneori Republica mi-a forţat semenii să lupte, plătindu-i bine. Cu toate astea, Republica a pierdut mulţi luptători non-clone. Luptători pe care nu-şi permiteau să-i piardă. Aşa că şefii lor au trimis un General Jedi pe nume Glynn-Beti pentru a conduce forţele.

— Glynn-Beti? întrebă Boba, ochii lui devenind reci şi duri.

Nu spuse ce gândea: ea era Jediul despre care mi-a spus Jabba.

— Da. Glynn-Beti e o Maestră Jedi şi o războinică neînfricată. Şi şireată.

— Nu poate fi atât de şireată, spus Boba. Zâmbi rece. Altfel trupele ei l-ar fi capturat deja pe Wat Tambor şi ar fi cucerit cetatea.

Spre surprinderea lui Boba, extraterestrul reptilian scoase din nou sunetul mârâit care era echivalentul unui râset pentru Xamsteri.

— E foarte amuzant! Ochii verzi de jad ai lui Xeran se fixară pe Boba. Este un dar rar să poţi să te distrezi când te confrunţi cu pericolul. Sau cu moartea. Se uită mai atent la Boba. Nu mi-ai spus numele tău, străine, sau ce afaceri ai aici. Şi nu te voi întreba. Bănuiesc că împărtăşim un duşman comun. Şi dacă este aşa, cel mai bine este să nu îţi cunosc intenţiile. În acest fel nu te voi putea trăda.

— Mulţumesc, spuse Boba, aprobând din cap.

— Dar te pot ajuta, poate. Xeran se uită la centura de arme a lui Boba. Eşti deja bine înarmat. Mai bine înarmat decât mine, zise el bătându-şi propriul blaster. Arma este de la un soldat pe care am fost nevoit să-l ucid pentru autoapărare. Altfel l-ar fi rănit pe Malubi. Xamsterul mângâie arborele malvil. Nu,

străine. Nu-ţi pot oferi arme mai bune. Dar îţi pot oferi sfaturi. Toată această zonă e disputată, izbucnind oricând lupte. Xeran arătă câmpul de luptă de sub ei. Singura speranţa să te apropii de cetate este să cobori dinspre nord – adică din partea îndepărtată, de acolo.

Inima lui Boba se strânse.

— Sunt o mie de soldaţi clone de aici până acolo! Îşi mângâie blasterul, apoi scutură din cap. Dar nu am altă opţiune, aşa că..., zise el începând să coboare.

— Aşteptă. Mâna rece şi solzoasă a lui Xeran îl reţinu încet. Este posibil să nu ai de ales. Dar există un mijloc de a te apropia fără să fii văzut.

Xamsterul se întoarse. Stând în vârful picioarelor, îşi întinse ghearele pentru a smulge un glob purpuriu închis de pe tulpina arborelui malvil. Când o făcu, o puf mic de fum violet ieşi din glob, apoi dispăru. Boba simţi încă o dată cum arborele malvil tremură, apoi devine nemişcat.

— Acest glob conţine sporii lui Malubi, explică Xeran. Sporii sunt inofensivi în sine. Cu toate astea, nu sunt inutili. Acţionează ca un agent puternic de camuflare. Formele de viaţă organice nu pot vedea prin ceaţa produsă de spori. Nici droizii – sporii reflectă lumina într-un spectru prea mare pentru ca droizii să îl poată înregistra prin optica lor. Wat Tambor a exploatat sporii în scopuri proprii, pentru a-şi camufla navele. Dar când sporii sunt purtaţi de vânt, acţionează ca mesageri chimici între copaci. Gura fără buze a lui Xeran se curbă într-un zâmbet pentru a dezvălui dinţii albi ascuţiţi. Ridică o pungă mică, o deschise şi luă între gheare puţin din ceea ce părea a fi o pulbere de lavandă. Ţine, spuse el, întinzându-i mâna lui Boba. Ia asta. Pune-o în ochi, sub cască. Îţi va permite să vezi prin ceaţă.

Boba întinse mâna înmănuşată. Xeran îi lăsă în palmă o cantitate mică de pudră de lavandă. Boba se uită fix la ea, apoi la Xamster. Se putea avea încredere în Xeran? Boba ezită. În ultimii ani învăţase să aibă încredere în instinctele sale – unul dintre cele mai puternice atuuri ale unui vânător de recompense.

Iar instinctele îi spuneau acum că Xeran spunea adevărul.

— Mulţumesc, zise Boba.

Se întoarse, ridicând un pic casca. Înclină capul spre înapoi şi lăsă câteva boabe de pulbere să-i cadă în ochi. Simţi o pişcătură slabă, dar asta fu tot. Clipi, coborî casca şi se întoarse înapoi spre Xeran. Xamster dădu din cap aprobator.

— Efectul nu este permanent. Dar te poate ajuta. Şi aici... Întinse un mic glob de culoare mov. Ia acest glob cu tine. Malubi te-a imprimat deja ca fiind unul care nu ne vrea răul. Ceilalţi copaci malvil te vor recunoaşte. Nu îţi vor face rău. Dar dacă ai nevoie de camuflaj, zdrobeşte acest glob şi sporii vor fi eliberaţi.

— Mulţumesc, zise Boba luându-l şi strecurându-l cu grijă în punga utilitară.

— Îţi voi mai spune ceva, adăugă Xeran. Există o ciupercă pe care o numim Xabar. Are multe tentacule mici. Are o culoare violet foarte intens, cu vârfuri roşu deschis. Wat Tambor a transformat ciuperca într-o armă. Tentaculele sale eliberează o toxină care provoacă paralizie. Nu permanent, din fericire. Dar eficient. Oricine o atinge este imobilizat. Complet. Conştiinţa rămâne, dar nu şi capacitatea de mişcare.

— Mulţumesc, spuse Boba. Îmi voi aminti. De undeva de sub ei se auzi o explozie de foc laser. Acum trebuie să plec. Se uită în jos la câmpul de luptă care se întindea între el şi cetatea vie a lui Wat Tambor. Apoi se întoarse spre Xeran. Îţi rămân dator, Xeran. Mulţumesc din nou.

Xamsterul dădu din cap solemn. Ochii lui verzi de jad se îngustară şi zâmbi.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Când vei distruge duşmanul nostru comun, fă-o în memoria copacului meu. Asta va fi îndeajuns pentru mine. Şi pentru Malubi, adăugă el.

Boba zâmbi. În timp ce o făcea, unul dintre tentaculele arborelui malvil şerpui în jurul lui. Îl ridică pe Boba foarte uşor şi îl duse încet spre pământ.

— Nu voi uita! strigă Boba în timp ce Xeran îi făcea cu mâna. Pentru Malubi!

— Pentru Malubi! răspunse Xeran.

Ridicând o mână cu gheare în rămas bun, extraterestrul se strecură înapoi în umbrele violete ale arborelui său malvil.

Capitolul 12

La o sută de metri în aer, pe umbrela violetă a lui Malubi, Xagobah păru pentru o vreme un loc liniştit, chiar tăcut. Pacea fu spulberată imediat ce picioarele lui Boba atinseră pământul.

— Căpitane! Este un intrus în sectorul dumneavoastră! strigă o voce de la doar câţiva metri distanţă.

Era vocea tatălui său. Boba îngheţă pentru o clipă. Apoi explodă o flacără albastră strălucitoare, suficient de aproape încât să-i simtă căldura prin armură.

— Uau!

Cu un strigăt înăbuşit, Boba se aruncă spre tufişuri. Vocea strigă din nou.

— Căpitane! Am nimerit ceva?

Boba se ghemui sub o plasă de ciuperci atârnătoare. Aruncă o privire şi văzu o siluetă ivindu-se în poiană. Silueta tatălui său, îmbrăcată în armura strălucitoare, gri-albă şi cu mască a armatei Republicii. Un soldat clonă.

— Căpitane, mă auzi?

Boba încercă să nu respire în timp ce soldatul veni cu paşi siguri şi grei, până când ajunse la doar o lungime de braţ de locul unde era ascuns Boba. Era destul de aproape încât Boba îi putea vedea clar partea din spate a căştii. Boba mai văzuse clonele de multe ori înainte, desigur. Îşi putea aminti că fuseseră crescuţi cu miile pe Kamino. Şi întâlnise o clonă tânără, 9779, pe Aargau. Clonele erau cunoscute în principal după indicativul lor numeric. Ar putea fi 9779, ajuns la maturitate?

Gândul îl făcu pe Boba să se simtă uşor neplăcut. Îl scoase din minte cu forţa şi se uită din umbră la soldat. Ca toate clonele, căpitanul semăna cu tatăl său. Avea şi puterea lui Jango. Boba îşi dădu seama când văzu cât de uşor îşi ridicase arma, o puşcă DC-15 care ar fi făcut să-l doară mâna pe Boba.

— Verific, răspunse clona în legătura de comunicaţii. Nu văd niciun semn de intrus. Nu deschideţi focul.

Mai aruncă o privire în jurul poienii. Apoi îşi glisă puşca înapoi în poziţie verticală, se întoarse şi plecă cu paşi mari.

— Of, respiră uşurat Boba. A fost cât pe ce!

Aşteptă până când soldatul clonă era doar o pată palidă printre ciuperci. Atunci Boba începu să îl urmeze. Se păstră în umbrele ciupercilor atârnătoare, mişcându-se rapid şi pe furiş ca un cratsch în urmărire. Din când în când, câte o tulpină subţire de ciupercă se întindea încet pentru a se freca de cască sau pentru a-i atinge mâna. Ori de câte ori se întâmpla asta, Boba se oprea, ţinându-şi respiraţia. Dar se părea că sporii lui Malubi trebuie să fi avertizat celelalte ciuperci de venirea lui Boba. Tentaculele lor abia îl atingeau, apoi se retrăgeau. Uneori, deasupra lui apărea o mic pufnet violet. Apoi vedea altele ciuperci din faţa lui legănându-se uşor.

Mulţumesc, Xeran, gândi Boba. Şi Malubi.

Bătu cu mâna pe trunchiul unui arbore malvil foarte tânăr, apoi se opri. În faţa lui, pădurea de ciuperci se termina brusc. Dincolo de ea, solul părea ars. Când ridică ochii, văzu planând umbrele navelor Republicii, ca nişte nori negri în ceaţa purpurie. Când privi în jos, văzu urme negre acolo unde vehiculele de transport aterizaseră şi decolaseră. În alte părţi, erau găuri şi cratere mici lăsate de armamentul explodat. În altă parte se vedeau bucăţi fumegânde de vegetaţie. Şi multe alte lucruri. Lucruri pe care Boba şi-ar fi dorit să nu le fi văzut. Pentru asigurare, verifică dacă globul purpuriu era încă în buzunar. Mâna i se strânse pe blaster. Aşteptă, încercând să-şi dea seama ce să facă în continuare. Nu avea rost să alerge în mijlocul bătăliei. *Nouă zecimi din succesul oricărui vânător de recompense înseamnă o planificare adecvată*, îi spusese întotdeauna Jango.

— Deci tot ce îmi trebuie este un plan, mormăi Boba.

Scrută prin ceaţa de fum şi spori. De aici avea o vedere mai clară asupra cetăţii lui Wat Tambor. În mod sigur nu arăta mai bine. Era bine păzită, asta era sigur. Pe lângă spinii negri gigantici care ieşeau din cetate, mai erau droizii care-i patrulau perimetrul. Droizi de luptă, remarcă Boba cu tristeţe. Numără treizeci – nu suficient pentru a purta un război, dar mai mult decât suficient pentru a-i ţine pe intruşi la distanţă. Mai erau şi alţi droizi. Droizi de apărare asemănători cu nişte crabi se învârteau în jurul unei deschideri triunghiulare care părea a fi intrarea în Mazariyan. Văzu mai mulţi superdroizi de luptă modificaţi şi turnuri cu lasere grele.

Şi, plutind deasupra cetăţii lui Wat Tambor, era o masă grozavă, întunecată, fără formă. Era ca un nor cumulus negru-violet sau ca o amibă uriaşă, plutind peste câmpul de luptă.

— Ce e aia?

Boba îşi reglă focalizarea din cască, apoi clipi, simţind o pişcătură slabă în spatele ochilor când forma de deasupra prinse contururi solide. Sporii lui Xeran îşi făceau treaba. Deodată putu vedea clar. Şi văzu că forma masivă nu era un nor. Era o flotă de nave Separatiste de luptă, camuflate în ceaţa de spori. În timp ce Boba privea, una dintre navele pilotate de droizi trase asupra liniilor de asalt ale Republicii. Un nor de flacări explodă din una dintre tranşee. O lovitură directă!

Boba se echilibră în timp ce impactul cutremura pământul ca un cutremur. Ridică din nou privirea şi de data asta putu distinge altceva – o umbră deformată, mai întunecată, care atârna direct deasupra vârfului cetăţii. Droizii roiau în jurul ei, încărcând-o. Cu un şoc, Boba îşi dădu brusc seama ce era imensul obiect întunecat. O navă berbece[17]. Boba clătină din cap, neîncrezător. Navele berbece pilotate de roboţi erau fabricate în cele mai rău famate zone de pe Inelul Exterior. Erau proiectate şi echipate de tehnicieni criminali, dar nu exact asta era şi Wat Tambor?

Nava berbece nu avea echipaj organic. Folosea carena unei nave de război abandonate – probabil furate – cu suficientă putere de foc pentru a distruge o navă spaţială imensă dintr-o singură explozie. Întreaga navă nu era altceva decât o bombă masivă, pilotată de o dronă robot kamikaze, fără alt scop decât distrugerea. În acest caz, distrugerea Republicii. Boba îşi lăsă capul pe spate. Ochii lui încercară să străpungă ceaţa violetă a atmosferei lui Xagobah. Undeva, sus, era o navă de trupe a Republicii. Deşi Boba nu iubea Republica, în acest moment, aveau un duşman comun. Wat Tambor. Şi nava aceea berbece era a lui Wat Tambor.

Inamicul duşmanului meu îmi este prieten, îi spusese odată Jango fiului său.

---

[17] Navă berbece – termen folosit pentru navele care au ca singur scop să lovească alte nave în timpul luptelor spaţiale. Cele mai multe erau construite după modelul navelor standard, deşi interiorul lor putea fi plin de explozivi. Datorită profilului extrem de periculos al misiunii, puţine fiinţe inteligente pilotau astfel de nave şi multe erau complet automatizate, fiind conduse de roboţi.

Boba fusese prea tânăr atunci ca să-i înţeleagă cuvinte. Păreau ca un puzzle. Un puzzle pe care tocmai îl rezolvase. Văzu soldaţi clone chiar la hotarele pădurii de ciuperci. Jedi Glynn-Beti era acolo undeva, acţionând ca şi comandant. Probabil că existau şi alţi Jedi, care luptau ca parte a forţelor Republicii. Dar nu văzu nicio formă de viaţă, umană sau extraterestră, care să apere Mazariyan. Nici Xamsteri; nici oameni. Nici măcar mercenari din zone fără legi precum Carratos sau Ord Mantel! Doar droizi. O să facă nava să se lovească în nava de trupe a Republicii! Boba îşi ţinu respiraţia de entuziasm. Wat Tambor crede că asta va pune capăt asediului – şi aşa va fi! Se uită rapid în jur, gândind repede. Dacă bomba zburătoare a lui Wat Tambor ar lovi nava de trupe, asta ar distruge şansele Republicii de a-l captura pe periculosul Separatist. De asemenea, ar distruge şi şansele lui Boba de a-l captura pe Wat Tambor. Ceea ce însemna că va distruge şi viitorul lui Boba ca vânător de recompense preferat al lui Jabba! Nu pot lăsa să se întâmple asta! gândi Boba.

Dar dacă nava berbece ar putea fi cumva făcută să distrugă cetatea lui Wat Tambor – şi odată cu ea, pe Wat Tambor? Putem juca în doi acest joc, gândi Boba. Se ghemui în umbre la marginea pădurii de ciuperci, uitându-se în sus spre Mazariyan.

Putem juca în doi acest joc – dar numai unul poate câştiga. Şi acela voi fi eu!

Capitolul 13

Aşa că acum avea un plan. Tot ce avea nevoie era un mod de a-l folosi.

Pachetul propulsor nu e bun, gândi el cu regret. Nu are suficientă forţă sau viteză împotriva unei nave berbece. Trebuie să încerc să găsesc un vehicul... un speeder ar fi bun... Boba scană zona din jurul cetăţii lui Wat Tambor. Ştia că era bine păzită de droizi. Dar Wat Tambor nu era droid. Şi, cu siguranţă, nu toţi gardienii sau complicii lui erau droizi. Ei trebuie să fi folosit o formă de transport pentru a ajunge aici...

— Da, şopti Boba. Şi exact de asta am nevoie.

Începu să alerge de-a lungul marginii pădurii. Privea cu atenţie Mazariyan, dar nu văzu nimic pe care să-l poată fura, să-l folosească. Dar pe măsură ce ocolea mai aproape de zona din spatele cetăţii, lucrurile începură să pară mai promiţătoare. Republica părea să-şi fi concentrat forţele lângă intrarea cetăţii. Zona din spate era lipsită de tranşee de asediu. Aici erau lăzi şi cutii de carton pentru aprovizionare, împreună cu mormane de metal răsucit şi plasteel. Văzu droizi săpători şi droizi demolatori, şi un încărcător care îngrămădea cutii lângă o deschidere. Părea să îi monitorizeze o singură dronă de securitate. Dar era un model mai vechi şi părea să fie ocupat cu scanarea zonei mai apropiate de intrarea principală a cetăţii.

Asta trebuie să fie o intrare pentru marfă, gândi Boba. Ezită şi căută semne ascunse de forţe ale Republicii, dar nu văzu niciunul. El ar putea să se ferească de drona de securitate şi să treacă de intrarea pentru marfă. Aş putea încerca să intru pe aici. Dar ce voi face după ce intru? Nu-şi elaborase încă partea aceea a planului – nu încă. Mai târziu, gândi el. Se întoarse repede şi continuă să înconjoare cetatea, căutând. Şi apoi îl văzu – aproape că îl călcă! Camuflat cu bucăţi de ciuperci rupte şi membre de malvil, era atât de ruginit şi ponosit că nici nu se vedea. O bicicletă swoop. Boba se uită în jur la pădurea de ciuperci. Dar dacă erau soldaţi clone în apropiere, aceştia erau şi mai invizibili decât era el. Nu văzu pe nimeni. Privi în sus.

Şi da, nava berbece era încă acolo, ca un nor vulcanic atârnat deasupra lui Mazariyan. Droizii care o încărcau erau evident suficient de aproape pentru a vedea prin ceaţă. Boba se uită înapoi la droizii muncitori de pe pământ. Drona de securitate dispăruse – trebuie să fi continuat pe propriul său traseu în jurul cetăţii. Şi ceilalţi droizi erau doar unităţi de muncă. Niciunul dintre ei nu era programat pentru supraveghere sau securitate.

— Acum ori niciodată, mormăi Boba. Se opri lângă bicicleta swoop, privind peste umăr. Apoi dădu deoparte ciupercile uscate şi sărit în el. Şi eu spun că e acum.

Pentru un moment, crezu că nu va porni. Apoi borborosi şi tuşi. În cele din urmă, cu un zumzet scăzut, se mişcă. Cineva îl modificase astfel încât să înăbuşe zgomotele, remarcă Boba aprobator. Se aplecă peste comenzi şi manevră acceleraţia. Swoopul se ridică dintre copacii malvil. Nu atât de repede pe cât şi-ar fi dorit Boba – oricine făcuse modificările preferase în mod evident invizibilitatea, nu viteza.

Poate că ştia ceva ce eu nu ştiu, gândi el, şi se uită în jur. Droizii muncitori lucrau încă fără să gândească lângă intrarea pentru marfă. Boba îşi aranjă casca, mărind focalizarea până când reuşi să întrezărească partea din faţă a cetăţii. Nu era nimic nou acolo. Deasupra vârfului cetăţii, nava berbece plutea pe loc. Boba întoarse swoopul, apoi acceleră la maxim. Frunzele de ciuperci se loveau de cască în timp ce zbura în sus, tot mai sus. Când ajunse chiar sub coroana pădurii, întoarse swoopul şi începu să zboare pe un traseu ales cu atenţie.

Aş putea, de asemenea, să fac un pic de recunoaştere, gândi el. Soldatul ăla clonă a venit de undeva. Dar de unde? Într-un minut avu răspunsul. Nu prea departe de cetatea lui Wat Tambor, se mişca ceva. Ceva mare – cu adevărat mare!

Un AT-TE[18] al Republicii!

— Uau, sunt puşi pe treabă, mormăi Boba.

AT-TE putea fi încărcat cu mai mulţi soldaţi clone – zeci – fără a mai pune la socoteală şi puterea de foc foarte mare.

---

[18] AT-TE – sau *Vehicul Tactic pentru Orice Teren* era un *păşitor* militar polivalent folosit de Republica Galactică în timpul Războiului Clonelor. Avea şase picioare, şase turele laser de-a lungul corpului său şi un tun greu deasupra.

Bineînţeles, nu avea cum să fure un AT-TE. Dar acolo unde existau soldaţi clone, erau şi Jedi în apropiere, pentru a-i comanda. Ei aveau vehicule proprii – bombardiere, nave de luptă, poate chiar speedere aeriene. Dacă reuşesc să pun mâna pe un speeder, aş putea reuşi să deviez nava berbece înapoi spre Mazariyan. Nava berbece nu se mişcă foarte repede – dar într-un speeder eu m-aş putea mişca repede! Apoi aş putea ajunge la *Sclav I* şi aş pleca de aici – înapoi la Jabba pentru a-mi lua recompensa!

Viră mai aproape de AT-TE, având grijă să rămână nevăzut. Erau mai multe vehicule mici care însoţeau *păşitorul* şi, în depărtare, se vedeau mai multe AT-TE-uri.

Aşa-i mai bine, gândi Boba cu o satisfacţie sumbră.

La urma urmei, s-ar putea ca lucrurile să nu fie atât de sumbre pentru Republică. Reglă focalizarea din cască pentru distanţe lungi, până reuşi să distingă şi mai multe umbre, mult în spatele AT-TE-ului care se apropia. Bombardiere, fiecare având ca sarcină utilă şi mai multe trupe şi *păşitori*.

Şi, cu siguranţă, existau şi speedere – şi o navă de luptă.

— Asta e a lui Glynn-Beti, spuse Boba. Se încruntă şi coborî mai mult pentru a vedea mai bine. În timp ce o făcea, fulgeră ceva pe lângă el. Un alt swoop!

— Ce?

Pentru o secundă, Boba fu prea surprins ca să mai facă ceva. Apoi îşi apucă blasterul. Însă oricine era în swoop nu avea intenţia să-l prindă pe Boba. Se îndrepta spre cetate. Dar nu doar spre cetate. În timp ce Boba privea uimit, îşi dădu seama că nu era singurul care avea un plan.

Swoopul zbura în sus – direct spre nava berbece a lui Wat Tambor!

Capitolul 14

— Minţile strălucite gândesc la fel! îi tot spunea Ygabba lui Boba, în glumă.

Dar chiar acum, uitându-se la cel swoop care zbura spre nava berbece, Boba gândi că poate ideea nu fusese una atât de grozavă. Swoopul arăta ca un şoarece care ataca un şenilat de nisip.

— E condamnat, gemu Boba.

Abia avusese timp să vadă persoana care zbura cu swoopul. Dar fusese de ajuns pentru a-l recunoaşte. Era Ulu Ulix! Boba îl întâlnise pe tânărul extraterestru pe *Candaserri*. Desigur, Ulu nu-l cunoscuse pe Boba pe numele său real – Boba îşi spunea Teff pe atunci şi spusese că e un orfan de pe Raxus Prime. Bănuise că Ulu avea cam aceeaşi vârstă ca şi el, deşi Ulu avea coarne şi trei ochi. Fuseseră prieteni – pe cât de prieten putuse fi Boba cu oricine de pe *Candaserri*.

Acum nu m-ar mai recunoaşte, gândi Boba cu mândrie. Nu cu casca şi armura mea corporală Mandaloriană.

În timp ce Boba privea cum Ulu se apropia de nava berbece, îşi aminti celălalt lucru despre extraterestrul cu trei ochi. Ulu Ulix era un Padawan, un ucenic Jedi – iar Maestrul său Jedi era Glynn-Beti!

Boba se uită rapid înapoi spre locul unde se deplasa AT-TE-ul prin pădure. O navă de luptă ţinea pasul cu el, mult deasupra vârfurilor copacilor malvil violeţi. Dacă Glynn-Beti se afla în nava de luptă, trebuia să suspecteze că nava berbece se va îndrepta spre navă de asalt a Republicii. Dar ştia că Padawanul ei se îndrepta spre nava berbece? Boba se întreba dacă Glynn-Beti era nebună – sau dacă Ulu era.

Nu apucă să se întrebe mult.

Vuuummm!

La câţiva metri de locul unde plutea swoopul lui Boba, explodă un malvil. Se văzu un al doilea fulger de flacări albastre. Boba fu stropit cu o substanţă purpurie lipicioasă. Şterse resturile de ciupercă de pe cască, smuci acceleratorul şi se îndepărtă de pădure. Avea nevoie de o vedere mai bună a ceea

ce se întâmpla. Ceea ce văzu nu era bine, cel puţin nu pentru Padawan. Droizii santinelă îl văzuseră pe Ulu Ulix! Swoopul lui Boba tresări în timp ce o altă explozie de flacări lovi o ciupercă uriaşă nu prea departe. Ciuperca explodă. Resturi fierbinţi de ciuperci zburau peste tot, aprinzând alţi copaci. Droizii trageau încontinuu! Swoopul lui Boba zbură direct în sus, în siguranţă, în afara razei de acţiune. Acum era aproape de cetate – prea aproape, probabil – dar droizii nu trageau în Boba. Cel puţin, nu încă. Boba se încruntă. Ce – pe cine – urmăreau? Riscă să-şi aducă swoopul mai jos şi mai aproape de fortăreaţă. De aici, vedea clar droizii de dedesubt, focul laser ce străbătea aerul în timp ce trupele Republicii începeau un contraatac.

Dar droizii nu trăgeau asupra trupelor Republicii. Ţinta lor era Ulu Ulix.

Boba se abătu brusc în timp ce o explozie sfâşie aerul la doar câţiva metri de el. Când se uită înapoi, văzu că nava berbece începuse brusc să se ridice în aer.

— Au pornit nava berbece! exclamă el, exact când celălalt swoop deschise brusc focul spre nava masivă.

Boba aşteptă ca focul motoarelor navei berbece să distrugă swoopul. Dar nava berbece nu îşi modifică cursul cu niciun metru. În schimb, acceleră în sus, ignorând urmărirea lui Ulu Ulix. Şi de ce ar trebui Boba să fie surprins? Nava berbece avea o minte de dronă. Nimic nu o putea determina să-şi schimbe cursul. Încercarea de atragere sau atacul fusese, evident, o idee cu adevărat proastă.

Aş fi putut fi eu, gândi Boba. Privi posomorât cum swoopul lui Ulu se lăsa în jos şi se întorcea stângaci. Extraterestrul încerca să evite barajul de foc de mai jos. Dar nu părea să aibă mai multă forţă decât swoopul al lui Boba.

— Totuşi, ar putea să zboare mai bine cu el, spuse Boba.

Se agăţă strâns de swoopul său, zburând mai aproape de vârful negru al cetăţii şi aruncă o privire înapoi spre pădure. Convoiul de AT-TE-uri se oprise chiar la marginea poienii. Speederele şi nava de luptă dispăruseră. Maxilarul lui Boba se strânse. Lui Glynn-Beti nici măcar nu-i păsa că Padawanul ei era sub focul inamicului. E prea îngrijorată că va fi afectată propria încercare de a ataca cetatea lui Wat Tambor!

Aroganţă tipică Jedi, gândi Boba, supărat. Se uitat spre locul în care swoopul lui Ulu Ulix se legăna ameţit în jurul

vârfului cetăţii Mazariyan. Cu un *Buuum* brusc, vehiculul extraterestrului cu trei ochi fu cuprins de un fum negru. Zburau scântei din el. Se auzi un strigăt îngrozit.

Şi Boba privi înmărmurit cum o siluetă mică se prăbuşea prin aer – şi se prăbuşea drept spre ţepii în aşteptare ai lui Mazariyan!

Capitolul 15

Boba nu avu timp să gândească. Trase din nou de acceleraţie. În acelaşi timp, deschise opritorul pentru a alimenta motorul cu cât mai mult combustibil posibil. Cu un vuiet surd, swoopul ţâşni înainte. Exploziile şi focul laser zguduiră aerul din jurul lui Boba. Sub el, aşteptau spinii.

— Maestră... ajută-mă...!

Strigătul răsună pe deasupra sunetului focului de lasere. Boba se aplecă înainte cât putu, cu braţele întinse. Swoopul lui zbura spre vârful negru strălucitor al lui Mazariyan. Un spin imens şi curbat se ridică pe verticală. Se poziţionă pentru a străpunge mica siluetă care cădea ca o piatră.

Swoopul lui Boba se scufundă mai mult apoi se întoarse. Cu un geamăt, ceva greu se prăbuşi pe partea din faţă a swoopului. Boba se întoarse şi mai mult, zburând departe de Mazariyan.

— Mulţumesc! clipi Ulu Ulix. Se ţinu strâns de rezervorul de combustibil al swoopului. Cei trei ochi mari ai săi se uitară recunoscători la Boba. Am crezut că sunt mort acolo!

— Ei bine, există încă şanse să fii! strigă Boba peste tunetul focului de răspuns. Ţine capul jos...

Bum! Focul laser trecu de ei. Boba îşi smulse blasterul de la brâu. Se întoarse şi trase în direcţia droizilor santinelă. Apoi aruncă o privire în jos. Droizii de luptă erau acum peste tot. Unii încă trăgeau spre Boba. Dar majoritatea aveau ţinte mai mari în vizorul lor. Cu un zgomot asurzitor, primul AT-TE se opri la marginea poienii. Cala sa se deschise şi pasarela lărgă se lăsă în jos. Peste o duzină de soldaţi clone ieşiră afară, deschizând focul. Se auzi zgomot şi vuiet de droizi de luptă care se repezeau dinspre intrările ascunse din cetate. Merseră în formaţie către trupele Republicii. Salvele de energie pură bâzâiră spre clone. Cetatea lui Wat Tambor strălucea ca soarele, în timp ce focul de lasere se prelingea în sus şi în jos. Cei trei ochi ai lui Ulu Ulix se măriră în timp ce se uita fix la masacrul de dedesubt.

— Uau, icni el.

Atacul asupra lui Mazariyan începuse.

— Ţine capul jos! porunci Boba.

Răsuci brusc swoopul spre stânga. O rază orbitoare de energie explodă în spatele lor. Boba eliberă maneta acceleraţiei. Swoopul căzu înfiorător înainte ca el să-l scoată din cădere.

— Trebuie să plecăm de aici, repede! ţipă el.

— Acolo! zise Ulu. Arătă spre locul unde aştepta un alt AT-TE. Era înconjurat de o echipă de santinele clone puternic înarmate. E Generalul Glynn-Beti!

Boba scrută prin fumul gros.

— Unde?

— Stă lângă transportor – vezi? Ar trebui să fie în speederul ei, urmărind bătălia. Cred că a fost îngrijorată pentru mine. Uau, arată foarte, foarte supărată.

Ulu Ulix înghiţi în sec. Boba se uită la el. Nu se putu abţine să rânjească în cască.

— Foarte?

— Da… Asediul era gata să înceapă, oricum, dar…

Extraterestrul cu trei ochi se uită înapoi spre locul unde zăcea swoopul lui. Acum era o grămadă de resturi mocnite. Era înconjurat de droizi de luptă care erau ocupaţi să tragă asupra trupelor Republicii.

— Dar poate că asediul a început puţin mai devreme decât era programat? termină Boba pentru Ulu.

Extraterestrul dădu din cap mâhnit.

— Da. Ceva de genul ăsta.

Boba conduse swoopul spre locul unde stătea Glynn-Beti. Se uită la Ulu Ulix. Era ciudat să creadă că extraterestrul cu coarne nu îl recunoscuse în cască şi armură. Ciudat, dar bine.

Eram mai degrabă un copil pe atunci, gândi Boba cu mândrie. Dar acum sunt un adevărat vânător de recompense.

Swoopul se apropie de marginea pădurii. Sentinelele care păzeau AT-TE-ul deveniră atente. Se uitară în sus la Boba, apoi ridicară armele. Erau gata să tragă.

— Atrage-i atenţia lui Glynn-Beti! strigă Boba către Ulu Ulix peste vuietul bătăliei. Altfel suntem morţi!

— Maestră! strigă Ulu. Maestră, aici…!

La sol, Maestra Glynn-Beti ridică privirea. Era mică şi zveltă, cu o faţă vag felină, încununată de părul roşiatic

curgător. Chiar şi de la această distanţă, Boba îi putea simţi puterea.

Puterea unui Jedi.

Capitolul 16

— Ulu Ulix! Vocea Jediului răsună puternic peste zgomot. Părea furioasă, dar şi uşurată. Se întoarse spre santinelele clone. Nu trageţi!

Boba înclină swoopul până la câţiva metri de AT-TE. Ateriză cu o bufnitură. Ulu coborî. Îşi netezi faldurile robei de Padawan. Apoi se uită la Boba.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, spuse extraterestrul cu trei ochi. Nici nu-ţi ştiu numele. Deşi e ceva familiar în legătură cu tine...

Ulu se încruntă uşor, gânditor. Boba nu spuse nimic. Se simţea cu ani-lumină mai în vârstă decât Ulu. Cu ani-lumină mai în vârstă decât avusese el când se întâlniseră pentru prima dată. Din fericire nu fu nevoie să spună nimic. Deoarece Glynn-Beti se agita acum spre ei. Şi ea se uita de parcă ar fi avut multe de spus.

— Ulu! La ce te gândeai?

Se uită la tânărul extraterestru. Ulu Ulix se uită fix la picioarele lui, descumpănit.

— Ai pus toată misiunea în pericol!

— Îmi pare sincer rău, Maestră, spuse Ulu. Mi-e ruşine de acţiunile mele. Dar am vrut doar să ajut.

— Să ajuţi? Glynn-Beti se încruntă la el. Apoi se uită la Boba, care era încă pe swoop. Acest străin este cel care a ajutat! Jediul se înclină uşor. Îţi sunt datoare, străine. Ai mulţumirile mele profunde pentru salvarea vieţii celui mai prost dintre Padawani.

Boba dădu din cap.

— Cu plăcere.

Era inconfortabil de conştient de privirea ascuţită a lui Glynn-Beti care îl scruta. Dar o clipă mai târziu atenţia ei fu în altă parte.

— Soldaţi! porunci ea. Vă puteţi relua cu toţii veghea! Cât despre tine, se întoarse către Ulu Ulix. Vei rămâne lângă mine pentru tot restul acestei manevre. Doar dacă nu preferi să aştepţi la bordul navei?

Ulu Ulix clătină repede din cap.

— Nu, Maestră! Mă voi supune de data asta.

— Bun, spuse Glynn-Beti începând să se îndepărteze.

Dar făcu doar câţiva paşi, apoi se opri. Se întoarse şi se uită fix la Boba.

Oh-oh, gândi el.

— Care este poziţia ta în bătălia asta, străine? întrebă ea. Vocea îi era calmă, dar în ea se ascundea o urmă de ameninţare. Nu faci parte din batalionul meu. Şi, evident, nu lucrezi pentru duşmanul nostru. Nu ai venit de acolo... Înclină capul spre cetatea Mazariyan. Când se întoarse înapoi spre Boba, privirea ei era pătrunzătoare. Am trimis înăuntru unii dintre cei mai buni soldaţi ai noştri – soldaţi ARC[19]. Rareori dau greş. Nu s-a întors niciunul de acolo. Te-ai întors tu?

Boba ezită. Jedi puteau fi capabili să detecteze o minciună. Dacă ar fi făcut-o, l-ar putea lua prizonier, indiferent că îl salvase sau nu pe Padawan ei. În cel mai rău caz, ar putea lâncezi într-o celulă a Republicii. În cel mai bun caz, ar putea să-l trimită în afara planetei, înapoi pe Tatooine – unde avea să înfrunte furia lui Jabba.

O celulă de închisoare s-ar putea să fie de preferat. Boba se uită înapoi la Glynn-Beti. Era foarte bucuros că nu-i putea vedea faţa de după cască.

— Nu. Simpatia mea este pentru Xamsteri, spuse el.

Jediul păru să mediteze la asta. În cele din urmă aprobă din cap.

— Foarte bine. Nu te voi reţine. Nativii de pe Xagobah au o nevoie uriaşă de orice ajutor li se oferă. Îi făcu semn lui Ulu Ulix. Vino. Avem multe de făcut.

— Dar Maestră... Ulu se opri. Privi spre masa întunecată din ceaţa violetă a atmosferei lui Xagobah. Ce facem cu nava berbece?

— Suntem foarte conştienţi de nava berbece, Ulu. Cineva mai experimentat – şi mai înţelept – decât tine, va avea grijă de ea.

---

[19] Soldaţi ARC – Advanced Recon Commandos (Comandou de Recunoaştere Avansată), erau o variantă de elită a soldaţilor clone care serveau Republica Galactică.

Vai! gândi Boba. Mă întreb cine ar putea fi? Îi privi pe Jedi şi pe Padawanul ei îndreptându-se spre AT-TE. Chiar înainte să urce în AT-TE, Glynn-Beti se întoarse şi strigă înapoi spre Boba.

— Da. Altcineva se va ocupa de nava berbece. Tu, străine, s-ar putea să vrei să îţi lansezi atacul solitar chiar în acel moment. Ţine minte ce spun!

Maestrul Jedi dispăru apoi din vedere.

Boba îşi porni repede swoopul. Scoase o tuse răguşită şi apoi se ridică în aer.

Boba se întoarse înapoi spre locul unde asediul era în toi. Aerul strălucea albastru, şi negru, şi argintiu, de la focul laser. Peste tot în jurul cetăţii, trupele clone atacau forţele droide ale lui Wat Tambor.

Ce voise să spună Jediul? se întrebă el.

Se părea că Republica avea probleme. Separatiştii lansaseră un contraatac!

— Nu este bine, mormăi Boba. Nu pentru mine, cel puţin!

Boba crezuse înainte că cetatea lui Wat Tambor era bine păzită. Acum îşi dădu seama că vicleanul Separatist ascunsese în mod deliberat toată puterea forţelor sale. Pentru că, dintr-o dată, gura masivă a lui Mazariyan se căscă. Se auzi un sunet oribil, ca de tunet, şi sute – poate mii – de droizi ieşiră din cetate. Droizi păianjen, super-droizi de luptă, chiar şi temutele şi letalele droideka, ca nişte insecte gigantice care se rostogoleau dintr-un butuc putred.

Boba se uită la ei, tulburat.

— Cum să trec printre ei şi să intru în cetate? Nu pot să aterizez fără a fi văzut şi pulverizat!

Conduse swoopul în jos pentru o privire de aproape. Prea de aproape. Cu un zgomot de măcinare, unul dintre droideika se opri brusc. Se roti şi se desfăcu în poziţie de tragere, capul său negru, fără ochi, fiind îndreptat în sus – direct spre Boba.

Apoi trase.

— Ahhh!

Boba manevră comenzile swoopului prea târziu. O explozie de căldură lovi swoopul. În acelaşi moment, Boba se feri de ea. Putea simţi valul de foc prin protecţia cizmelor sale. Auzi explozia zguduitoare urlând prin aer ca o bombă seismică.

Dar putu să vadă doar explozia de focuri de laser din jurul său în timp ce cădea neputincios – chiar în mijlocul luptei.

Capitolul 17

— Ufff!

Cu un geamăt, Boba se izbi de pământ. Armura sa absorbi lovitura, dar dură o clipă până să-şi tragă sufletul. Era o ceaţă atât de groasă de fum şi spori încât abia putea vedea. Clipi, încercând să-şi limpezească vederea. Ceea ce reuşi să distingă nu era bine: un soldat clonă, foarte aproape de el!

— În niciun caz! ţipă Boba.

Se rostogoli pe spate şi lovi cu piciorul, exact în momentul în care clona îl lua la ţintă. Picioarele lui Boba loviră în genunchii clonei. Nu era suficient de puternic pentru a-l doborî pe soldat. Dar Boba reuşi să-l dezechilibreze. Şi asta fu îndeajuns. Boba se ridică din nou în picioare, cu blasterul ridicat. Clona era mai înaltă decât el, cu faţa invizibilă în spatele căştii sale. Dar ceva din felul în care stătea, ceva din modul în care îşi ţinea blasterul, îl făcură pe Boba să ezite. Pentru că, doar pentru o clipă, nu mai era doar un soldat clonă. Era Jango Fett – tatăl lui Boba. Boba recunoscu poziţia lui Jango. Recunoscu puterea lui Jango. Recunoscu chiar felul în care capul lui Jango se trase uşor înapoi în timp ce îl lua la ţintă. Numai că acesta nu era Jango Fett. Acesta era un soldat clonă care decisese că Boba este un duşman.

— Nu eşti tatăl meu! Vocea lui Boba fu înecată în explozia blasterului Westar. Eşti o clonă!

Ţinta soldatului era excelentă – dar a lui Boba era mai bună. Într-un foc de flăcări şi vapori, soldatul clonă căzu.

Am terminat cu unul! gândi Boba. Mai am doar câteva mii.

Se întoarse şi se trezi chiar în mijlocul bătăliei, la aproximativ 200 de metri de zidurile cetăţii. Deasupra lui, droizii trăgeau din vârful cetăţii. Droizii de luptă se învârteau în jurul bazei, trăgând încontinuu. Trupele clone alergau în formaţie. În timp ce se apropiau de cetate, formaţia se destrămă. Soldaţii individuali alergau spre droizii de luptă. O clonă fu prinsă în focul unui droid de clasă Hailfire şi dispăru într-o mie de bucăţi.

Îhhh! gândi Boba. Se uită repede înapoi.

Razele strălucitoare multicolore de foc laser izbucniră din puştile blaster ale clonelor. Toate vizau acum droidul Hailfire. Crrraaacccc!

O lovitură directă! Una dintre roţile droidului Hailfire se decuplă, iar corpul unei clone fu strivit de pământ de cea de-a doua roată care încă se învârtea. Câteva clipe mai târziu droidul dispăru într-o explozie de foc.

Dar trupele Republicii erau încă în pericol. Au mult depăşite ca număr, în primul rând. Şi undeva deasupra lor, nava berbece se îndrepta spre nava lor de asalt.

Era destul de rău. Dar ceea ce era mai rău – droidekele decimau rândurile clonelor. Se rostogoleau peste câmpul de luptă, în siguranţă în spatele câmpurilor de forţă sclipitoare. Focul laser sărea din ele inofensiv. Inofensiv pentru droideke, doar. Unele dintre salve ricoşau înapoi şi îi secerau pe soldaţii care le trăgeau.

Cu un strigăt, Boba evită o rază de flăcări albastre. Un superdroid de luptă se îndrepta spre el, luându-l la ţintă. Boba deschise focul. Jumătatea superioară a droidului se dezintegră în cioburi arzânde de plasteel. Boba se întoarse şi trase spre un alt droid. Căzu şi ăsta. Boba se dădu înapoi clătinându-se, străduindu-se să respire.

Nu pot ţine pasul cu ei, gândi el cu disperare. Sunt prea mulţi! Droizii se luptă cu soldaţii clone. Soldaţii se luptă cu droizii Şi toţi trag asupra mea!

În jurul lui era haos. Fumul negru se amesteca cu norii mov de spori de la copacii malvil şi ciupercile uriaşe prinse în focul încrucişat. Boba îşi ajustă casca, străduindu-se să vadă prin ceaţă. Pudra lui Xeran se epuizează, gândi el consternat.

Republica era bătută. Nu că i-ar păsa de Republică. Dar dacă Wat Tambor era suficient de puternic pentru a-i distruge, ce şanse ar avea Boba cu el?

O mulţime, gândi Boba sumbru. Nu renunţ.

Un vuiet brusc îl făcu să ridice privirea. Pentru o fracţiune de secundă, fiecare droid de luptă se opri. Ca şi cum ar fi împărtăşit o singură minte, toţi îşi ridicară capetele.

— Nave de luptă! strigă Boba.

O falangă de nave de luptă săgetă prin ceaţă. Apărarea antiaeriană ale lui Wat Tambor trase asupra lor salve de energie

orbitoare. Liderul navelor de luptă se abătu brusc spre dreapta. Boba se uită la el, admirativ.

— Ştie sigur ce face. Se gândi la Ulu Ulix şi zâmbi. Apoi îşi reglă focalizarea căştii în timp ce se adăpostea în spatele unui vehicul distrus. Să aruncăm o privire mai bună asupra acestui tip...

Dar acum droizii de luptă văzuseră şi ei nava. Un baraj de foc se ridică spre ea. Nava de luptă coborî brusc. Undele de energie explodară în aerul gol, în timp ce nava zbura în jos prin barajul de foc generat de apărarea antiaeriană a cetăţii. Trecu ca fulgerul peste capetele droizilor, decapitând zeci dintre ei în timp ce zbura incredibil de jos. Era atât de aproape de pământ încât Boba putu vedea cine pilota.

— Skywalker!

Boba simţi o atingere de emoţie. Îl văzuse pe Anakin Skywalker de la distanţă în arena de pe Geonosis. Tânărul Padawan era mai în vârstă acum, dar Boba recunoscu privirea sfidătoare a lui Anakin – şi priceperea lui.

— El chiar ştie să zboare cu adevărat pe chestia aia!

Nava de luptă a lui Anakin se ridică din nou. Focul Separatist scânteie în jurul lui. Apoi, fără să ezite, nava coborî din nou. Veni de jos, ridicându-se în ultimul moment în timp ce elibera o încărcătură energetică spre cetate.

BUUUMMM!

Încărcătura explodă. Fragmente de durasteel în flăcări zburau peste tot. O gaură neregulată, mocnită, apăru pe latura cetăţii.

— Da! spuse Boba.

Aş vrea să pot face şi eu asta! gândi Boba în timp ce o altă salvă de flacări trecu pe lângă el. Boba sări într-o parte, apoi fugi prin mulţimea de clone. Acum îşi folosea toate abilităţile pe care le dobândise ca vânător de recompense. Blasterul lui trăgea fără pauză. Droizii explodau în scântei portocalii – şi clonele se abătură spre stânga şi spre dreapta, în timp ce el îşi croia drum spre fortăreaţă.

De data asta, Boba nu se mai simţea deloc rău.

Capitolul 18

Aproape de poalele cetăţii lui Wat Tambor, era căzut un droid păianjen. Forma sa mare se prăbuşise pe două dintre picioare, formând o zonă mică, protejată.

Boba se îndreptă spre refugiul acela improvizat. Trebui să sară peste mai multe clone moarte şi peste resturile fumegânde ale unui swoop. Dar, odată ajuns la adăpostul droidului, fu în siguranţă. Pentru câteva clipe, oricum.

Acum ce urma?

Boba se ghemui, gâfâind, şi privi câmpul de luptă. Întăririle clone rezistau împotriva Separatiştilor, dar nu reuşeau să avanseze. Boba se îndoia că vor reuşi să învingă forţele lui Wat Tambor. Clonele erau organice şi puteau fi ucise. Şi chiar erau ucise în număr foarte mare. Droizii nu se puteau regenera, dar părea să fie o sursă nesfârşită, după cum se scurgeau din gura cetăţii.

Dar ar putea fi cu adevărat nesfârşită? Cu siguranţă, chiar şi armata lui Wat Tambor avea o limită.

Boba se uită de după carcasa droidului căzut. Cu mult deasupra lui, nava de luptă a lui Anakin Skywalker conducea atacul aerian al forţelor Jedi. Ţinteau droizii păianjen. În timp ce Boba privea, văzu un alt droid Hailfire ieşind din umbrele arborilor malvil. Se rostogoli spre centrul câmpului de luptă, împrăştiind clonele ca pe frunze. Se opri, îşi ridică lansatorul de rachete, urmărind una dintre navele de luptă. Cu o explozie asurzitoare de energie, un baraj de impulsuri de plasmă se ridică în sus – direct spre nava de luptă galbenă a lui Anakin Skywalker.

E condamnat! gândi Boba.

Dar Padawanul avea alte planuri. În momentul în care salvele de plasmă se apropiară de el, îşi lăsă nava de luptă într-o parte. Salvele de energie continuară în sus, tot mai sus, prin cerul violet al lui Xagobah. Şi, în cele din urmă, găsiră o altă ţintă – nava berbece!

— Ohooo! ţipă Boba.

O explozie imensă de energie pură, ca un fulger, ieşi din locul unde fusese nava berbece. Boba se încordă, aşteptând cădere acesteia; dar nu căzu nimic. Fusese stocat atât de mult explozibil în nava berbece şi atât de puternic încât explozia salvei de plasmă determină o auto-implozie.

Unu la zero pentru Republică!

Boba se strecură repede printre picioarele droidului păianjen căzut. Privi spre câmpul de luptă. Pentru o clipă, totul era în impas. Droizii de luptă şi clonele, deopotrivă, priveau valurile de energie care se prelingeau prin atmosfera cu violet, stacojiu şi auriu a lui Xagobah.

— Foarte drăguţ, mormăi Boba.

Aruncă o privire spre intrarea în Mazariyan. Nu-i venea să creadă. Nu mai erau droizi acolo! Boba se uită din nou în jur. Da, droizii de luptă şi droizii santinelă păreau cu toţii distraşi. Ăsta era momentul pe care îl prezisese Glynn-Beti!

Este descărcarea de energie! îşi dădu seama Boba. Momentan le-a afectat centrele de comandă. Asta era şansa lui! Stând cât putea de jos, Boba sări de după adăpostul păianjenului. Alergă spre cetate, respirând greu. Intrarea în Mazariyan strălucea slab. Mai avea doar câţiva metri şi ajungea la ea. Niciunul dintre soldaţii clone nu ar fi putut ajunge la timp; erau încă prea departe. Boba se opri, cu mâna pe blaster. În spatele lui, sunetele bătăliei începură din nou. În faţa lui era o problemă: gura cetăţii lui Wat Tambor se deschidea spre fortăreaţa Separatistului – dar lamele unor ciuperci purpurii erau adunate la intrare ca dinţii unei lame de fierăstrău. Şiruri de spini ieşeau în afară ameninţătoare, gata să străpungă orice intrus. Boba îşi aminti ce-i spusese Xeran şi deodată înţelese totul. Wat Tambor modificase ciupercile de pe Xagobah pentru a servi scopurilor sale – în interiorul cetăţii.

Trebuie să intru acolo, gândi Boba disperat. Dar cum?

Boba îşi băgă blasterul la centură şi scoase pumnalul cu lamă vibratorie.

Nu, gândi el şi îl băgă la loc în teacă, reticent. Asta va înrăutăţi lucrurile.

Mâna lui Boba părăsi centura. Atunci simţi ceva în buzunar. Ceva rotund. Şi, dintr-o dată, Boba îşi aminti. Era globul cu spori al lui Xeran. Ce spusese Xeran?

Dacă ai nevoie de camuflaj, zdrobeşte-l.

Boba scoase globul din buzunar. Se uită fix la sfera purpurie din palmă. Părea inofensivă. Şi Xeran spusese că este inofensiv – pentru Boba. Dar spusese, de asemenea, că sporii acţionau ca substanţe chimice mesagere. Ar putea cumva să afecteze cetatea? Ei bine, acum vom vedea!

Boba se uită la structura masivă. Apoi ridică mâna şi, sperând că nu va fi o greşeală, zdrobi globul. Era ca valul de energie de la explozia navei berbece. Numai că acest val era de un violet foarte închis şi mirosea slab a mirodenii. Şi era, cumva, conştient. Boba privi cu uimire cum un nor vast de spori învălui baza cetăţii. Norul se mişca ca un protozoar gigantic. Şi, pe măsură ce o făcea, spinii mai apropiaţi de Boba căzură. În timp ce Boba se holba, fascinat, văzu mai mulţi spini metalici care se luptau să apară. Dar, pentru moment, norul de spori era mai puternic. Spinii se ofiliră. Unii noi se zbăteau neputincioşi să apară, apoi păreau să se topească. Dar apăreau mai mulţi, ascuţiţi ca acele, şi Boba îşi dădu repede seama că sporii erau o soluţie temporară. Şi orice camuflaj pe care îl ofereau era, de asemenea, temporar.

Acum! gândi el şi se întoarse spre intrare. În mod clar, şirurile de spini se ofiliseră. Atârnau ca nişte panglici negre în jurul deschiderii. Boba se aruncă înainte, cu capul aplecat. În jurul lui, norul de spori începea deja să se disperseze.

Dacă aş putea să intru...

Spinii mici începură să reapară la intrare. Petale minuscule, ascuţite ca briciul, apărură pe marginile intrării. Boba apucă pumnalul cu lamă vibratorie şi le lovi. Apoi, cu o ultimă lovitură disperată, se aruncă înainte. Suviţele metalice de ciuperci îl loviră casca. Tentacule argintii se ridicară dinspre intrare.

Prea târziu!

Cu un icnet, picioarele lui Boba atinseră pământul. Porni înainte clătinându-se prin tunelul purpuriu, de nepătruns, fără să ţină cont de ţepii din spatele lui. Sub cizme, podeaua tremura ca un jeleu. Din pereţii curbaţi de duroţel, frunzele şi tulpinile argintii pal fluturau ca nişte degete moarte. Se simţea un miros de metal ars – şi un bubuit slab, neîncetat, ca şi cum inima unei maşinării neînchipuit de mari bătea undeva, nevăzută.

Boba inspiră adânc. Apoi, cu fiecare strop de curaj pe care îl putea aduna, păşi mai departe în cetatea lui Wat Tambor.

Capitolul 19

Avu nevoie de câteva secunde până când ochii i se adaptară la întuneric. Cu toate astea, nu era complet întuneric. Deasupra plutea o strălucire verzuie ca o ceaţă. Globurile luminoase păreau încastrate în zidurile curbate, metalice ale cetăţii. Când Boba se apropie de unul dintre ele, văzu că nu era un glob, ci o ciupercă – o ciupercă luminoasă. Wat Tambor modificase genetic ciuperca pentru a se uni cu circuitele metalice şi cu plasticul. Bacteriile fosforescente o făceau să strălucească. Când Boba o atinse, o pastă verde palid, strălucitoare, i se lipi de mănuşă.

— Uh.

Boba o şterse în grabă. Nu voia să fie şi mai vizibil decât era deja!

Începu să meargă pe hol. Pereţii erau netezi, metalici şi curbaţi, la fel ca tavanul. Erau acoperiţi de o peliculă de ciuperci violete, care îi trosneau sub picioare. Dar mai erau şi alte chestii în pereţi. Cipuri sclipitoare şi monitoare miniaturale, cu circuite strălucitoare, asemănătoare cu vasele de sânge. Geniul lui Wat Tambor nu se mulţumise doar cu schimbarea codului genetic al copacilor malvil. Dezvoltase tot felul de nanotehnologii. Acest lucru îi permisese să contopească inteligenţa computerului cu reţeaua de ciuperci. Totuşi, monitoarele nu păreau să fie atente la prezenţa lui Boba. Se opri în faţa unuia, ţinându-şi respiraţia: nu se întâmplă nimic.

Puterea exploziei navei berbece trebuie să le fi stricat circuitele, gândi el. Dar asta nu va dura mult... mai bine să mă grăbesc!

Boba se mişcă pe cât de repede şi de furişat putea. Era atent după droizi, dar nu văzu niciunul. Din când în când câte-un alt pasaj curb se unea cu tunelul central. Boba privea cu grijă în ele. Ceea ce văzu îl făcu să fie mulţumit să rămână în tunelul principal. Pereţii din tunelurile alea aveau forme ciudate, bombate. Forme care uneori se mişcau, se ondulau sau loveau. Boba nu era sigur ce erau. Dar ştia destul – îşi aminti de soldaţii

ARC despre care vorbise Glynn-Beti. Şi de semenii lui Xeran – Xamsterii care luptaseră împotriva răului Separatist.

Boba strânse din dinţi. Se gândi la copacii malvil blânzi. Se gândi la blândul Xeran, forţat să ridice armele împotriva lui Wat Tambor. Ura lui Boba faţă de Wat Tambor crescu. Nu îi voi arăta milă, gândi el cu înverşunare. Semenii lui Xeran nu se mai pot răzbuna. Mă voi răzbuna eu pentru ei! Şi voi primi şi recompensa lui Jabba.

Pasajul începu să urce încet. Pe măsură ce o făcea, se curba, ca şi cum Boba urca o scară în spirală, gigantică. Trecu de pereţi sclipitori, unde monitoarele clipeau în galben, verde şi roşu. Trecu pe lângă o cameră care semăna cu o cameră goală a unei inimi umane, care pulsa încet. Apoi trecu pe lângă nişte deschideri în formă de tub care îi ofereau o vedere fragmentată a bătăliei de mai jos. Dar nu văzu droizi. Nu văzu clone. Din câte ştia Boba, el era singurul care mergea prin Mazariyan. Şi asta îl făcu să fie nervos. Se putea ca Wat Tambor să fi plecat? Ar fi putut cumva să scape înainte ca Boba să ajungă aici să-l prindă? Boba se încruntă. Sper că nu.

Lucrurile fuseseră destul de rele afară, cu cetatea asediată. Bănuia că s-ar putea agrava şi mai mult dacă va fi găsit înăuntru de către trupele lui Wat Tambor – sau ale Republicii. Îşi continuă călătoria, tot în sus. Aerul deveni dens şi greu. Boba se asigură că îi funcţionează filtrul de admisie al căştii. Se gândi la ceaţa violetă a sporilor care înconjurau planeta. Nu putea decât să-şi imagineze ce spori protectori, dezgustători, erau produşi în interiorul cetăţii Mazariyan.

Câteodată, un gând neplăcut îşi croia drum prin mintea lui Boba, ca un ghimpe. Dacă nu îl voi găsi niciodată? Ce se întâmplă dacă nu mai găsesc ieşirea?

Acum mergea doar pe intuiţie pură. Pasajul curbat părea să urce în spirală la nesfârşit, prin cetate. Uneori se ramifica. Când se întâmpla asta, Boba alegea într-un fel sau altul, după instinct.

Ajunse într-un alt loc unde tunelul se despărţea. În stânga, se curba în sus, pereţii netezi strălucind purpuriu. În dreapta, pasajul se curba uşor în jos, iar tunelul avea o strălucire mai închisă, aproape indigo.

Mă întreb ce înseamnă asta? gândi Boba.

Se opri o clipă, gândindu-se. Apoi îşi aşeză mâna pe blaster şi intră cu îndrăzneală în pasajul din dreapta. Spera că făcuse alegerea corectă.

Până acum făcuse alegerile corecte – dar acum nu mai era aşa.

Boba nu o ştia încă, dar norocul lui era pe punctul de a se risipa ca sporii copacilor malvil.

Capitolul 20

Aerul de acolo era mai cald. Tunelul era adânc şi întunecat, aproape negru. Boba nu voia să rişte să aprindă o lumină în tunel. Îşi reglă casca pe infraroşu, dar asta păru să înrăutăţească situaţia. Aşa că se mişcă foarte încet, pipăindu-şi drumul. Mâinile lui înmănuşate se lipeau de pereţii strălucitori. Podeaua moale şi umedă îi absorbea cizmele. Mai rău, sunetul bubuiturilor slabe de mai devreme era mai puternic aici. Simţea podeaua vibrând sub picioarele lui. În faţa lui, zidurile tunelului deveniră inegale. Când Boba se apropie de ele, îşi retrase repede mâna.

Excrescenţe moi, palide, ca nişte degete, ieşeau din suprafaţa peretelui. În timp ce Boba le privea fix, se zvârcoliră ca tentaculele unei anemone marine de pe Bestine. Tentaculele erau de culoare violet închisă. Vârfurile lor erau purpurii.

— Ciuperci Xabar! exclamă Boba, retrăgându-se.

Îşi aminti avertismentul lui Xeran: tentaculele eliberau o toxină paralizantă.

— Cine este acolo?

O voce şuierătoare se strecură prin aer. Boba ridică brusc privirea.

— Străine – identifică-te!

Boba simţi cum i se strânge stomacul – dar nu cu frică. Furia se adunase în el de când intrase în cetate. Acum fierbea. O siluetă întunecată stătea în faţa lui. Înalt, cu pielea verzuie, ochi reci, adânci, cu gura fără buze. Chiar şi în întunericul indigo, Boba îl recunoscu. Era Nuri, Clawditul!

Trecuseră doi ani de când Boba îl văzuse ultima oară. Asta fusese pe Aargau. Metamorful fusese mai mic pe atunci. La fel fusese şi Boba.

Dar Boba era cu siguranţă mai mare acum – mai mare, şi mai puternic, şi mai bine înarmat. Iar Clawditul ăsta îl trădase. Boba avuse încredere în el. În schimb, metamorful furase ceea ce mai rămăsese din averea tatălui său.

— Nuri, spuse Boba cu voce joasă şi controlată. Văzu ochii Clawditului îngustându-se. Îmi eşti dator.

— Îţi sunt dator?

Clawditul nu îl recunoscuse. Privirea lui se mişcă nesigură de la Boba spre pasajul din spatele lui.

— Aşa este, spuse Boba şi scoase pumnalul cu lamă vibratorie.

Se aruncă spre metamorf. Când o făcu, forma lui Nuri păru să se topească. Gâtul îi deveni din ce în ce mai lung. Braţele şi picioarele dispărură în neant. Capul i se îngustă. Dinţii lungi, ascuţiţi, îi umplură gura. Penele solzoase îi acoperiră corpul. Acolo unde fusese Clawditul, un şarpe arrak[20] uriaş se feri acum de lovitură. Ochii verzi strălucitori se fixară pe Boba. Apoi, şuierând furios, se înfăşură în jurul lui.

— Nu merge aşa! strigă Boba.

Se luptă cu corpul gros şi puternic al şarpelui. Colacele începură să se strângă. Boba luptă să respire. Pumnalul cu lamă vibratorie se chinuia să descopere un punct slab în armura solzoasă a şarpelui. Şi îl găsi! Chiar sub maxilarul plin de colţi al şarpelui era un petec de carne neprotejată de solzi. Boba scufundă lama pumnalului acolo – dar, încă o dată, forma metamorfului se schimbă!

În locul şarpelui arrak era un dinko[21] de culoare roşiatică. Avea fălci zdrobitoare şi gheare ascuţite de lungimea braţului lui Boba. Fălcile se repeziră la el. Când îl lovi cu piciorul, creatura îl stropi cu un spray urât mirositor.

— Uf!

Boba se clătină înapoi. Pentru o clipă, nici măcar casca lui Mandaloriană nu îi fu de ajutor – mirosul îl îneca. Apoi intrară în funcţiune filtrele sale secundare. Tuşind şi tremurând, Boba lovi înapoi. Dinko mârâi, lovindu-l cu o gheară lungă, ascuţită. Mâna lui Boba căută blasterul. Apucă arma şi tocmai o ridica să tragă, când dinko dispăru brusc.

— Hei!

Boba clipi, încercând să găsească ceea ce devenise metamorful. Şi văzu un gândac uriaş, de aceeaşi culoare ca

---

[20] Şarpe arrak – reptilă aviară originară de pe planeta Ithor. Are ochi verzi şi pene cu solzi viu coloraţi, aripi mici, care le permiteau să circule printre copacii Bafforr din coroanele pădurilor din jungla de pe Ithor. Comunicau între ei printr-un sunet complex, muzical.

[21] Dinko – reptilian mic extrem de vicios şi tenace. Era, de asemenea, notoriu pentru emiterea unei duhori insuportabilă şi pentru muşcătura uşor toxică, care putea paraliza o fiinţă de dimensiuni umane.

zidurile. Se strecura printre ciupercile toxice Xabar. Apoi dispăru în umbre.

— Nu! strigă Boba şi se aruncă după insecta care scăpa.

Dar abia putea să o vadă prin întuneric. Disperat, îl luă la ţintă cu blasterul.

Nu, stai! Boba clătină din cap. Asta vrea el! Dacă trag, voi alerta pe toată lumea din cetate – presupunând că mai există cineva aici!

Îşi înfipse arma înapoi la centură. Abia putea să distingă gândacul care se strecura prin tunel. Boba făcu un pas înapoi, apoi făcu un salt din alergare. În timp ce zbura prin aer, se aplecă înainte, nescăpând din ochi forma întunecată.

Uuufff! Boba căzu cu un geamăt. Podeaua slinoasă de sub el tresări. Mâna lui se întinse în întuneric după gândac. Şi îl prinse!

— Nu pleci nicăieri!

De data asta, Boba îl ţinu ferm. Câteva clipe mai târziu, se confrunta cu Clawditul matur.

— Nu uita că am asta, şuieră Boba.

Pumnalul cu lamă vibratorie se opri brusc la câţiva centimetri de gâtul lui Nuri. Îl simţi pe metamorf cum se înmuia, înfrânt.

— Aşa e mai bine. Boba se uită rece la Nuri. Clawditul se holbă înapoi la el. Acum – am nevoie de un răspuns. Rapid. Unde este Wat Tambor?

Nuri îşi dezgoli dinţii.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Boba aduse lama vibratorie până la un fir de păr de carnea lui Nuri.

— Vrei să simţi cât de mult se poate apropia lama asta? şopti el ameninţător. Ştiu cine eşti, Nuri. Ştiu că i-ai ajutat pe cei din *Uniunea Tehnologică* să-l scoată Wat Tambor din închisoare. Acum vreau să ştiu – unde este?

Clawditul şuieră. Ochii săi răi sclipiră. Se uita fix la lama lui Boba. Apoi inspiră lung, cutremurător.

— Pe acolo… Nuri îşi zvâcni capul, indicând pasajul care ducea în jos. În camera centrală. Este acolo.

— Este bine păzit?

Ochii lui Nuri se fixară asupra lui Boba. Lama vibratorie fredona deasupra gâtului Clawditului.

— Nu, spuse metamorful cu reticenţă. A trimis ultima dintre forţele sale droide pentru a lupta cu Republica. Dar vine Grievous – şi el va aduce întăriri.

— Grievous? se încruntă Boba. Cine e ăsta?

— Generalul. Clawditul îl privi cu ură. Un zâmbet lent şi urât se întinse pe faţa lui. Oricine ai fi, văd că lucrezi singur. Republica nu îţi va veni în ajutor. Îl vei întâlni pe Generalul Grievous în curând, străine – şi când o vei face, te va distruge!

Capitolul 21

— Astea au fost ultimele tale cuvinte, Clawditule! mârâi Boba furios.

Începu să apese lama vibratorie pe vena jugulară a metamorfului. Apoi se opri. Dacă va găsi corpul lui Nuri, Wat Tambor va şti că există un intrus în cetatea sa, dar dacă îl lăsa să plece, va da alarma... Boba se uită în jur prin tunelul slab luminat. Privirea îi căzu pe o grămadă de ciuperci paralizante Xabar. Asta e! Începu să-l tragă pe Clawdite spre ciupercă. Nuri se luptă furios, dar Boba era mai puternic.

— Eram foarte curios cum funcţionează chestiile astea, spuse el. Îl imobiliză pe Clawdite la pământ, apoi apucă braţul metamorfului. Acum pot afla.

Nuri se zbătu când Boba îi împinse braţul în jos. Simţind prada, tentaculele Xabar se întinseră în sus, zvârcolindu-se, aşteptând. Mai aproape... mai aproape...

Mâna Clawditului atârna deasupra ciupercilor. Apoi, tentaculele îl înşfăcară ca nişte degete palide şi apucătoare.

— Unnnhhh...!

Brusc, Clawditul deveni moale. Atârna, greu, în mâinile lui Boba. Boba se retrase, îngrijorat de faptul că toxina ar putea ajunge cumva la el.

— Nuri? spuse el cu voce joasă. Nuri?

Clawditul se întinse în faţa lui. Părea mort. Nu avea puls. Nu respira. Ochii priveau în sus, goi şi reci ca piatra. Când Boba îi atinse cu grijă braţul, îl simţi rigid.

— Bine, spuse Boba, ridicându-se în picioare. Se uită la Clawditul căzut, întins lângă ciupercile Xabar. Dacă îl va găsi cineva, va presupune că s-a împiedicat, căzând accidental în ciupercile paralizante. Sper să meargă treaba o perioadă lungă de timp. Suficient de mult ca să ajung la Wat Tambor, cel puţin.

Începu să alerge pe coridor. Era mai cald aici, în mod clar. Şi existau mai multe semne ale geniului tehnologic al lui Wat Tambor. Panglicile de circuite străluceau de-a lungul pereţilor moi, slinoşi, ai tunelului. Globurile fosforescente atârnau de-a lungul tuburilor strălucitoare de plasteel care

trosneau de electricitate. Monitoarele computer de mărimea degetului mare al lui Boba clipeau ca nişte ochi purpurii. Ciupercile Xabar ieşeau ca părul din resturile de droizi aruncate pe jos. Şi, încontinuu, se auzeau acele bătăi puternice, precum bătăile unei inimi masive.

Boba încercă să nu se gândească prea mult la asta. Nu-i plăcea să-şi imagineze ce fel de creatură ar avea o inimă de dimensiunea aceea. În faţa lui, strălucirea albastră-profundă a tunelului începu să se lumineze. Acum îi era greu să vadă pereţii pasajului în spatele acelor straturi de metal şi circuite de computer. Tunelul se întoarse şi apoi se mai întoarse o dată. Paşii lui Boba încetiniră. Se strecură pe lângă zid, cu ochii aţintiţi spre ceea ce era în faţa lui.

La doar câţiva metri distanţă, tunelul se termina. O arcadă înaltă şi netedă se deschidea într-o singură cameră mare. Din ea se revărsa o lumină violet argintie, presărată cu culori violet intens şi roşu sângeriu. Lumina era atât de intensă încât pe Boba îl durură ochii. Se opri şi îşi reglă senzorii optici. Apoi îşi verifică armele.

Blasterele, lama vibratorie, învelişul holografic al lui Ygabba, neutralizatorul de ioni, aruncătorul cu săgeţi... Care dintre ele îl va ajuta să-l captureze pe Wat Tambor? Toate – sau niciunul?

Stomacul i se strânse. Pentru prima dată, trecu prin el un fior de teamă.

Frica înseamnă energie, îşi spuse el. Foloseste-o.

Inspiră adânc. Apoi, ţinându-se cât de jos putea, fugi ultimii câţiva metri de tunel, prin arcadă, şi se trezi faţă în faţă cu Wat Tambor.

Capitolul 22

Boba inspiră brusc. Era într-o cameră mare, mai degrabă o cavernă decât o cameră. Circuitele intermitente şi sclipitoare acopereau pereţii argintii. Peste tot erau monitoare. Se vedeau grămezi de părţi de droizi – braţe, picioare, blastere, celule de putere. Grămezile de ciuperci Xabar se iveau printre ele, dar mai erau şi alte ciuperci. Nimic din toate astea nu îl surprinse pe Boba. Dar ceea ce era în centrul camerei o făcu. Ridicându-se de pe podea, era o masă uriaşă, fără formă, purpurie. Pulsa şi tresărea ca un mucegai de nămol masiv. O pâlpâire roşie înflăcărată curgea prin el şi zeci de tuburi asemănătoare tentaculelor ieşeau din el. De fiecare dată când pulsa, Boba putea vedea prin tuburi curentul de lichid violet închis, strălucitor, alimentând pereţii, în exterior. Mai erau şi alte vene. Se desprindeau din pereţi şi intrau în centrul nervos al creaturii, alimentând-o. Lichidul care curgea prin ele era roşu intens. Boba se uită fix la el, revoltat. Ăsta era motivul pentru care niciunul dintre soldaţii ARC ai lui Glynn-Beti nu se întorsese. Vedea inima cetăţii Mazariyan! Aşa îşi primea puterea enorma ciupercă – hrănindu-se cu ceea ce se găsea înăuntru!

O voce profundă spulberă gândurile lui Boba.

— Nu eşti cine mă aşteptam să fii.

Boba ridică privirea. În centrul camerei se înălţa Separatistul. Expresia lui era momentan la fel de surprinsă ca a lui Boba. Wat Tambor era înalt şi puternic construit. Trupul său era învelit în armuri de luptă pe care şi le proiectase el însuşi. Doar partea de sus a craniului său crestat era vizibilă. Ochii îi erau ascunşi în spatele senzorilor optici rotunzi. O mască din metal greu îi acoperea gura şi partea inferioară a feţei. Când vorbi, vocea inumană a lui Wat Tambor era calmă.

— Aşa deci. Un intrus. Nu contează. Te voi folosi – într-un fel sau altul!

Ridică mâna. O rază de lumină stacojie ieşi din ea. Cu un strigăt, Boba se aruncă într-o parte. Raza lovi podeaua, transformând plasteelul într-o pastă fumegândă. Wat Tambor înjură.

Boba se rostogoli, trăgându-şi blasterul, apoi trase.

BAM! Salva armei sale se îndreptă direct către Wat Tambor!

Bucuria lui Boba muri brusc. Tambor era mai rapid decât arăta şi evită salva, care apoi fu parcă absorbită de peretele camerei. Boba simţi cum tremură întreaga cameră din jurul lui. Centrul nervos imens emise o descărcare puternică de energie. Circuitele sclipitoare străluciră şi mai intens.

— Armele tale nu fac decât să o hrănească, îl anunţă Wat Tambor cu vocea aceea calmă şi mecanică. Aşa cum vei face tu însuţi!

Boba se ridică din nou în picioare.

— Nu! strigă el.

Tentaculele lui Mazariyan erau peste tot. Răsucindu-se, zvârcolindu-se, târându-se de-a lungul podelei – cu zecile – având o singură ţintă. Boba Fett!

Cu un strigăt, Boba îşi scoase lama vibratorie. Tăie o venă uriaşă şi îşi simţi lama pătrunzând cu un sunet satisfăcător. Lichidul sclipitor ţâşni. Boba se aplecă într-o parte, aproape căzând pe podeaua alunecoasă. Dar podeaua camerei se pusese deja pe treabă, aspirând cu lăcomie lichidul.

— Ia asta! strigă Boba.

Un tentacul ca o cobră se aruncă spre el şi Boba îl apucă. Se ridică, lovind tavanul. Boba se agăţă cu toată puterea. Aşteptă până ajunse chiar deasupra locului unde stătea Wat Tambor, lângă centrul nervos al lui Mazariyan. Apoi îi dădu drumul.

— Daaa! strigă el.

Se îndreptă către inginerul *Uniunii Tehnologice*, trăgând cu blasterul. Prea târziu. Wat Tambor se mişca prea repede. Separatistul se învârti, trimiţând din mâna sa o altă salvă de energie. Boba se aruncă spre podea. Dacă ar putea ajunge la grămada aia de metale rupte...

— Ahhh!

O impuls arzător de durere îl lovi în picior, atât de puternic încât îi copleşi armura, care acum se crăpase şi fumega. Boba se prăbuşi pe jos. Îl văzu pe Wat Tambor căutându-l. Apoi, Separatistul se uită brusc într-o parte, spre intrarea în cameră.

Trebuie să mă ascund, gândi Boba disperat, înainte să vadă că sunt căzut...

Se rostogoli şi începu să se târască spre grămada de piese de droizi. Acolo era mai întuneric. Ar putea să câştige un minut, suficient timp pentru a-l aduce din nou pe Wat Tambor în cătarea armei.

Boba se trase lângă perete. Droizii dezmembraţi îi ofereau suficientă umbră pentru a se ascunde, pentru o clipă. În mijlocul camerei, tentaculele încă înghiţeau fluidul care curgea din vena tăiată.

— Unde e? murmură Boba. Îşi frecă piciorul. Durerea scădea – abia fusese atins. Trebuie să-l găsesc...

Boba se încordă să-l vadă pe Wat Tambor. Însă inginerul *Uniunii Tehnologice* nu era vizibil, ascuns de cea mai mare parte a sistemului nervos.

Boba îl putea auzi, totuşi. Vorbea cu cineva – dar cu cine? Cu Nuri?

Ar fi trebuit să-l omor pe Clawditul ăla! gândi Boba furios. Acum m-a trădat din nou!

Începu să se ridice din umbre. O mână rămase ferm pe blaster. Cealaltă era pe centură, gata să scoată orice armă de care ar putea avea nevoie. Dar, în timp ce Boba ridica privirea, îşi dădu seama că va avea nevoie de toate. Pentru că în cameră intră cea mai cumplită şi mai vicioasă siluetă pe care o văzuse vreodată.

Capul aproape că atingea tavanul – un cap compus din benzi interconectate dintr-un aliaj pe care nu îl mai văzuse până atunci. O robă spălăcită, cu glugă, îi acoperea trupul. Printre falduri, Boba îi zări adevărata formă: membrele metalice strălucitoare, mâinile robotizate cu şase degete-gheare. Când îşi întoarse capul, căutând, Boba îi văzu ochii. Ochi aurii de reptilă, cu pupila ca o pată neagră aşezaţi în orbite de culoarea sângelui. Chiar şi tentaculele lui Mazariyan păreau să-i simtă prezenţa îngrozitoare. Se retraseră în inimă, ca un melc carnivor în coajă, aşteptând.

Sângele lui Boba îngheţă. Deodată, şi cu o certitudine oribilă, ştia că se uită la cea mai puternică, cea mai letală ameninţare cu care se confruntase vreodată.

Terifiantul General al armatei droide.

Grievous!

Capitolul 23

Gura lui Boba se usucă. Grievous era flancat de doi bodyguarzi droizi, aproape la fel de înalţi ca el. Ochii lor erau uriaşi, rotunzi şi purpurii. Scanară în mod metodic camera, cu capul măturând înainte şi înapoi. Îl vor găsi imediat!

Acum ce e de făcut? se întrebă el. Mâinile i se mişcară repede pe centura cu arme. Energia blasterelor nu ar face decât să-l hrănească pe Mazariyan. Şi lama vibratorie era inutilă împotriva unui droid. Deodată, mâna lui simţi altceva. Un obiect mic, compact, aşezat frumos pe centură. Învelişul holografic al lui Ygabba.

Da! Boba se mişcă astfel încât să fie în poziţie verticală. Privi prin cameră.

Gărzile de corp ale lui Grievous începuseră să înconjoare camera, căutând intrusul. Grievous stătea, teribil, în mijlocul camerei, lângă inimă, aşteptând. Wat Tambor era lângă un monitor, ocupat să introducă informaţii.

Grievous nu m-a văzut încă, gândi Boba. Nu ştie exact cum arăt sau cine sunt. Boba habar nu avea ce imagine scanase Ygabba în învelişul holografic. Dar nu avea de ales. Asta este cea mai bună şansă a mea de a trăi suficient de mult timp pentru a-ţi mulţumi, Ygabba, gândi Boba. Să iasă bine!

Degetul lui pluti deasupra butonului de activare. Inspiră adânc. Apoi apăsă şi se ridică complet. Se auzi un zumzet din locul unde celula atârna de centura lui Boba. Apoi fu înconjurat de un halou strălucitor. Se extinse mult deasupra capului său. Când îşi mişcă braţul, aura se mişcă şi ea. Când făcu un pas înainte, se mişcă la fel. Din interiorul învelişului holografic, Boba putea vedea doar norul sclipitor. Dar ceilalţi, ştia bine, vedeau ceva complet diferit. Vedeau imaginea pe care o scanase Ygabba în celulă. Dar ce imagine era?

În timp ce Boba păşea înainte, gărzile de corp droide se ridicară în poziţie verticală. Ochii lor goi şi strălucitori deveniră şi mai strălucitori. Boba se mută într-o parte, îndreptându-se spre arcada care ducea afară. În timp ce o făcea, surprinse reflexia

pe un ecran de monitor. În acelaşi timp, bodyguarzii vorbiră şi ei.

— Durge!

Boba aproape ţipă de bucurie. Prietena sa scanase în cartuş imaginea lui Durge! Şi asta vedeau şi droizii: nu pe Boba Fett, ci silueta îngrozitoare a unuia dintre cei mai temuţi vânători de recompense din galaxie!

— Distrugeţi-l!

Vocea îngheţată, poruncitoare, tună prin cameră. Grievous arătă spre gărzile sale. Ca unul, se aruncară înainte, trăgând. Boba sări într-o parte, iar salvele loviră peretele din spatele lui, care explodă în cioburi de plasteel şi resturi de ciuperci. Unul din tentaculele lui Mazariyan ieşi din inima pulsantă. Grievous se întoarse şi ridică o mână, ameninţător. Tentaculul se retrase.

— Am spus, distrugeţi-l!

Droizii porniră prin cameră. Boba trase din nou asupra lor. Salvele sale ricoşară din armurile lor blindate. Scoase neutralizatorul ionic şi trase. Un val de plasmă ionică izbucni din el. Unul dintre droizi căzu înapoi, neutralizat pe moment.

— Da! strigă Boba.

Putea să-şi vadă propria reflecţie oglindită în monitoarele camerei, înalt şi puternic. Pentru o clipă păru că şi bodyguarzii erau surprinşi.

— Este într-adevăr Durge, spuse celălalt cu vocea sa robotică, rece.

Grievous îşi întoarse ochii îngrozitori spre Wat Tambor.

— Ai spus că este un războinic Mandalorian, spuse el.

Wat Tambor îl privi.

— Trebuie să fi adus întăriri, răspunse el.

— Nu contează, spuse Grievous.

Boba trimise către celălalt bodyguard o altă salvă din neutralizatorul ionic. Apoi se întoarse şi începu să alerge spre uşă. Iluzia holografică va dura doar două minute. Cât timp îi mai rămăsese? Suficient pentru a-i face pe bodyguarzi să ezite înainte să-l atace din nou?

Totul în jurul lui era o ceaţă strălucitoare în timp ce alerga spre arcadă. Dacă putea scăpa din cameră, s-ar putea ascunde prin cetate. Avea deja un plan de utilizare a acelor tentacule pentru a-l captura pe Wat Tambor. Dacă ar fi putut...

Vvvuuummm...

Zumzetul din celula de putere a învelişului holografic tăcu brusc. În jurul lui Boba, vălul imaginii lui Durge pâlpâi în pixeli de culoare. Pentru o secundă, se putu vedea clar, aşa cum îl vedeau ceilalţi: nu Boba, ci Durge, cu braţul său puternic ridicat pentru a trage, arma lui Boba fiind învăluită în imaginea propriului blaster al lui Durge. Apoi iluzia holografică dispăru. Celula de alimentare se epuizase.

Şi, la fel şi norocul lui Boba.

Capitolul 24

— El este! Intrusul!

Vocea lui Wat Tambor răsună ca un clopot. Boba îl privi pe Grievous şi cei doi bodyguarzi ai lui se întoarseră pentru a-l privi.

— Nu eşti Durge, aşa cum bănuiam. Vocea lui Grievous era rece, fără urmă de emoţie umană. Dar vei muri, oricum!

Ridică braţul. Înainte ca Boba să se poată mişca, Grievous dădu o comandă. Un fulger orbitor de energie ţâşni dintr-o armă nevăzută, deţinută de una dintre gărzile sale de corp. Îl lovi pe Boba în piept şi îl doborî, o altă bucată din armura tatălui său fumegând, crăpată.

— Ia-l, porunci Grievous.

Gărzile de corp droide săriră înainte. Dar armura corporală a lui Boba absorbise impactul loviturii. Se rostogoli într-o parte, ridicându-se în picioare şi sprijinindu-se de perete.

— Nu mă vei lua! strigă el.

— Poate că nu în viaţă, spuse calm Wat Tambor. Dar mort ne vei servi la fel de bine.

Droizii se îndreptară spre Boba. El luă câte un blaster în fiecare mână şi le ridică. Aşteptă până când droizii ajunseră la doar câţiva metri de el. Apoi, se lăsă în jos, trase şi sări într-o parte.

Buuummm! Salvele ricoşară inofensive din droizi. Droizii se întoarseră, tragând în rafale. Boba le răspunse.

Buuummm! Se mişcă de-a lungul peretelui, cu blasterele trăgând încontinuu.

Dacă aş putea ajunge la uşă, gândi el disperat.

Dinspre droizi porni o altă rafală. Chiar deasupra capului lui Boba peretele se fragmentă. El profită de norul de metal sfărâmat şi resturi de ciuperci şi se mişcă.

Lângă el, aerul proaspăt şi rece curgea din întuneric – din tunel. Boba porni spre el, cu respiraţia în rafale scurte, profunde, în timp ce se mişca. Auzi în spatele lui zgomotul paşilor măsuraţi ai droizilor. Îşi putea imagina braţele ridicate şi silueta aceea îngrozitoare, cu glugă, privindu-l.

Nu gândi! Mişcă-te!

Se aruncă spre intrare. Aerul rece îl îmbrăţişă şi binecuvântă întunericul. Picioarele lui atingeau suprafaţa acum moale şi familiară. Pasajul se întindea înainte. Chiar în faţa lui, se bifurca.

Dacă pot ajunge acolo, scap de ei, gândi Boba. Inima i se încordă în timp ce se îndrepta spre bifurcaţie. Dacă pot...

Durerea înfricoşătoare îl sfâşie. Boba strigă agonizant. Se mai împletici câţiva paşi. O altă înjunghiere chinuitoare pătrunse din spate prin armura lui. Căzu.

— Deci, răsună o voce îngheţată prin tunel. Acum te văd aşa cum eşti cu adevărat.

Pe pământ, Boba se zvârcoli, încercând să atingă blasterul şi întorcându-se pentru a privi în spate. Deasupra lui, silueta în robe a Generalului Grievous apăru la vedere – şi, într-o mână, strângea acum o sabie de lumină care strălucea în ceaţă. Cum se putea una ca asta? Generalul era Jedi?!

Ochii lui Grievous erau globuri galbene în interiorul unei măşti scheletice, argintii. În spatele lui stătea Wat Tambor, flancat de droizii bodyguarzi.

— Nu că ar conta, continuă vocea îngheţată. Cealaltă mână a lui Grievous alunecă în pliurile pelerinei şi apoi apăru cu o a doua sabie de lumină pe care o aprinse. Pentru că acum vei muri.

Boba se zbătu în zadar să-şi atingă centura de arme. Durerea îl săgetă, de parcă venele i-ar fi fost străbătute de flăcări. Căzu înapoi.

— Se pare că trece deja prin convulsii de moarte, spuse Wat Tambor.

Şi dintr-o dată Boba avu o idee. Fără să întoarcă capul, îşi lăsă privirea să alunece peste podeaua tunelului. Acolo, la niciun milimetru distanţă, era un pâlc palid de ciuperci paralizante Xabar.

Nu trebuie... să mă vadă... că mă mişc! gândi Boba. Mâna lui se strecură spre ciupercă. Trebuie... să o ating!

Grievous ridică ambele săbii de lumină pentru a lovi. Boba se încordă. Îşi lăsă mâna să se odihnească pe pământ. Îşi mişcă încheietura, fracţionat, astfel încât mănuşa să-i alunece în jos. O bucată minusculă de piele era acum expusă.

— E mort, repetă Wat Tambor. Trupele noastre aşteaptă afară, Generale.

Tânărul vânător de recompense îşi ţinu respiraţia. Din colţul ochiului, văzu tentaculele unei ciuperci ce strălucea slab. Erau chiar lângă el, încât aproape că le putea simţi – aproape că le putea atinge. Acum! Ceva răcoros şi umed îl linse pielea expusă de la încheietură. Încheietura mâinii şi apoi mâna îi amorţiră. Respiraţia îngheţată păru să-i iasă din plămâni.

— Generale, îl îndemnă Wat Tambor.

Amorţeala îngheţată se răspândi prin corpul lui Boba. Încercă să respire, dar nu putu. Îşi simţi inima pompând slab. Vederea începu să i se estompeze.

Misiunea sa de a-l captura pe Wat Tambor eşuase. Ce ar fi crezut tatăl său?

Xeran îi spusese că paralizia era doar temporară, îşi aminti Boba în timp ce aluneca în inconştienţă. Sper că a avut dreptate...

În jurul lui, camera începu să devină tot mai întunecată. O licărire de conştienţă trecu prin creierul lui Boba. Îşi aminti cum, uneori, lui Jabba îi erau aduşi prizonierii îngheţaţi în carbonită. Mă întreb dacă este aceeaşi senzaţie...

Ăsta fu ultimul lucru pe care îl gândi Boba.

— Generale, te rog! spuse Wat Tambor. Lasă-l – e mort. Nimeni nu ar fi putut supravieţui acelor lovituri!

Wat Tambor se apropie de el şi lovi forma lipsită de viaţă a lui Boba. Corpul vânătorului de recompense se mişcă, dar nu răspunse. Grievous trecu, la rândul său, de inginerul *Uniunii Tehnologice*. Dezactivând săbiile, îl lovi cu piciorul pe Boba.

— Mort, spuse unul dintre bodyguarzii droizi.

— Mort, repetă celălalt.

— Lasă-l, spuse Wat Tambor. Va fi suficient timp pentru a scăpa de corp când ne vom întoarce. Şi o mulţime alţii care să i se alăture, adăugă el cu un râset mecanic maliţios.

— Vino! porunci Grievous. El nu e un Jedi. Nu-mi voi risipi abilităţile pe un astfel de lacheu.

Se întoarse, pornind pe coridor, cu Wat Tambor pe urmele lui. Bodyguarzii îi urmară, cetatea răsunând în timp ce mergeau. În tunel, o formă întunecată rămăsese nemişcată, fără simţiri, pe pământ.

Afară, asediul lui Mazariyan era în toi.

Înăuntru, lupta lui Boba Fett pentru viaţă abia începea.

Sfârşit

Universsul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au

transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul

recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii

politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei

într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor

erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre."

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

